

TUẦN BÁO

50

27 · 06 · 87

**CHÍNH
NGHĨA**

**CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO
VIỆT NAM THỰC HIỆN**

NO

FR. DUONG

YES

PERSONAL PARISH

TUẦN BÁO CHÍNH NGHĨA

**HOÀN TOÀN ĐỔI MỚI VỀ NỘI DUNG VÀ HÌNH THỨC
KỂ TỪ SỐ BÁO PHÁT HÀNH VÀO THỨ BẢY 11/7/87**

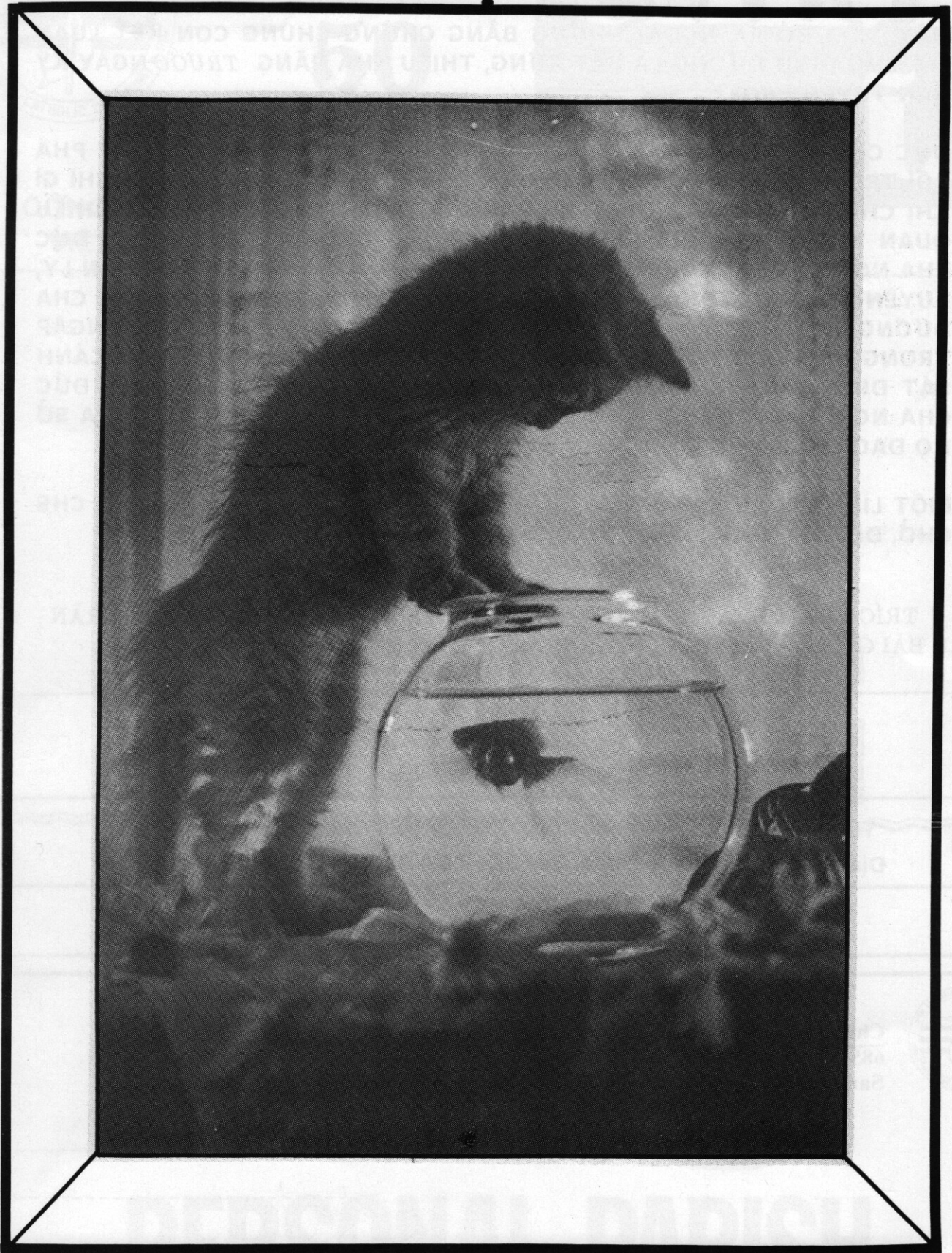
Nhằm phục vụ độc giả VN tại Hoa Kỳ và khắp nơi trên thế giới, mỗi tuần CHÍNH NGHĨA sẽ phát hành 10,000 ấn bản khổ Nhựt Báo.

- Với đầy đủ tin tức thời sự quốc tế, đặc biệt tràn ngập tin Việt nam và Á Châu, những vấn đề nóng bỏng cấp bách của Cộng Đồng.

- Một bộ biên tập hùng hậu gồm nhiều ký giả, bình luận gia tên tuổi, có lập trường quốc gia dân tộc dứt khoát, sẽ cộng tác thường xuyên với Chính Nghĩa nhằm cung ứng hàng tuần đầy đủ tin tức, bình luận và các món ăn tinh thần xứng đáng đến bạn đọc.

- Mỗi tuần chỉ cần đọc **CHÍNH NGHĨA** để nắm vững mọi diễn tiến thời cuộc, nhìn rõ và thấu triệt mọi sinh hoạt trong Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn khắp nơi.

**11-7-87: TUẦN BÁO CHÍNH NGHĨA SẼ CÓ MẶT
KHẮP NƠI TRONG VÙNG VỊNH VÀ ĐƯỢC GỬI
BIỂU ĐẾN CÁC NƠI CÓ ĐÔNG ĐẢO ĐỒNG
HƯƠNG CƯ NGỰ TẠI HOA KỲ VÀ KHẮP NƠI
TRÊN THẾ GIỚI**

"TAO THƯỜNG MÀY NHIỀU HƠN MÀY TƯỜNG"

HÃY TẠM BỎ RA NGOÀI NHỮNG BẢNG CHỨNG CHÚNG CON KẾT LUẬN LM. LƯU ĐÌNH DƯƠNG LÀ BẤT XỨNG, THIẾU KHẢ NĂNG *TRƯỚC* NGÀY KÝ BẢN TUYÊN CÁO.

ĐỨC CHA SẼ NGHĨ SAO VỀ LM.DƯƠNG KHI NGÀI CÙNG VỚI LM. KỶ PHÁ RỐI TRƯỚC GIỜ ĐỨC CHA VÀ CHÚNG CON HỌP BÁO? ĐỨC CHA NGHĨ GÌ KHI CHÚNG TA ĐANG HỌP BÁO THÌ CHA DƯƠNG TUYÊN BỐ VỚI NHIỀU QUAN KHÁCH CỦA ĐỊA PHẬN RẰNG CHÚNG CON LÀ CỘNG SẢN? ĐỨC CHA NGHĨ GÌ KHI CHA DƯƠNG, LIÊN TIẾP NHIỀU TUẦN TRÊN TỜ CHÂN LÝ, XUYÊN TẠC VĂN THƯ CỦA TÒA THÁNH? ĐỨC CHA NGHĨ GÌ KHI CHA DƯƠNG TỔ CHỨC THÁNH LỄ VỚI CẢNH SÁT VÀ CHÓ SĂN TRÀN NGẬP TRONG VÀ NGOÀI THÁNH ĐƯỜNG, RỒI SAI NGƯỜI CHỈ ĐIỂM CHO CẢNH SÁT ĐUỔI CÁC GIÁO DÂN CHÚNG CON RA KHỎI THÁNH ĐƯỜNG? ĐỨC CHA NGHĨ GÌ KHI LM. DƯƠNG ĐÃ TUYÊN BỐ KHÔNG THÍCH LÀM CHA SỞ HỌ ĐẠO CHÚNG CON?

MỘT LINH MỤC NHƯ VẬY MÀ TẠI SAO ĐỨC CHA CÒN CỐ TÌNH ẤP Ủ, CHE CHỖ, ĐỂ LÀM KHỔ CHO HÀNG NGÀN GIÁO DÂN CHÚNG CON?

(TRÍCH THƯ NGÀY 18-6-1987 CỦA GS. TRẦN CÔNG THIỆN VÀ TS. TRẦN AN BÀI GỬI ĐGM. PIERRE DUMAINE)

Thư từ, bài vở, ngân phiếu ủng hộ xin gửi về: **Chính Nghĩa Magazine**
Địa chỉ: 685 Singleton Road, San Jose, CA 95111 - Đ.T. (408) 224-8318

Chính Nghĩa Magazine
685 Singleton Road
San Jose, CA 95111

TO: _____

THẦN HỌC TRANH ĐẤU

(Theology of Struggle)

HỒ SINH GIANG TỬ

(tiếp theo)

Tóm tắt những kỳ trước:

Từ ngày vụ biến động San Jose (21-7-86) trở nên đề tài cho các hãng Thông Tấn Quốc Tế, thì chúng tôi đi tìm hiểu quan điểm thần học Công Giáo về vấn đề này.

Trên 100 trang báo chúng tôi đã chứng minh cuộc tranh đấu của Cộng Đồng Công Giáo San Jose là chính đáng đứng về cả ba phương diện quyền lợi chính đáng, tôn trọng quyền bính và bảo vệ trật tự.

Sau khi đã làm sáng lên ý nghĩa và đặc tính của một cuộc tranh đấu hợp pháp, nay chúng tôi tìm hiểu tiếng nói của Thánh Kinh về điểm trên.

Ngũ kinh đã trả lời bằng dòng họ Lêvi nghe theo Mosê tuốt gươm giết những người phản loạn, và chính Lêvi đã giết dân Khamor vì con của Khamor đã hiếp dâm em gái của Lêvi nói lên đặc tính trả thù của Giavê.

Tới đây, mời quý vị xem các sách tiên tri đã nói gì về sự tranh đấu.

15.- TRANH ĐẤU TRONG SÁCH GIOSUÊ

Sau giai đoạn tổ phụ Abraham, Isaac, Jacob, Mosê đến thời kỳ Chúa dùng các tiên tri để lãnh đạo dân Người. Trong văn chương cựu ước danh từ tiên tri mang một ý nghĩa rộng rãi không chỉ là người đoán trước được vận mạng dân xứ mà chính là những người chuyển đạt Thánh chỉ của Giavê và lãnh đạo dân Ngài. Nên có một giai đoạn tiên tri được hiểu là Thẩm phán, Vua chúa v.v...

Trong cựu ước có chia ra các bậc tiên tri tiên bối, mà ta tìm thấy trong sách Giosua, Thẩm phán, Samuel, Các Vua, và các bậc tiên tri hậu sinh gồm có Isaia, Giêrêsiria, Ezêkiel, Hose, Yoel, Areos, Abdya, Yona, Mica, Habacuc, Sophonya, Haggai, Zacarya, Malaki.

Nói một cách tổng quát, các sách tiên tri cho ta biết một bài học thực tiễn và đắt giá là cứ mỗi lần người Do Thái tiếp nhận tà thần lân bang thì một lần họ bị lân bang xâm chiếm bắt làm tù binh hay tòi đòi. Thế rồi dân tinh ngộ kêu cầu Giavê cứu thoát thì Giavê lại thương sai một kẻ lãnh đạo giải thoát cho họ. Kể từ ngày Giosua đại thắng ở Canaan nhưng Chúa vẫn để cho họ một số thành phố Philistin tồn tại để trở nên cái bẫy thử thách họ. Và họ đã mắc bẫy luôn luôn..

Công việc chúng ta không phải tìm hiểu những cuộc tranh đấu đối ngoại của cộng đồng Israel mà chỉ tìm những cuộc tranh đấu đối nội chính đáng để học hỏi. Có một điểm rất độc đáo được ghi trong sách Giosua là Giavê thiết lập những thành ty nạn. Nơi đó nếu giữa những người dân có xung khắc với nhau khi chưa có tòa xét xử, được chạy đến đó để tìm sự an toàn.

Giavê phán với Giosua rằng : Hãy nói với con cái Israel : các ngươi hãy lập cho mình những thành ty nạn như Ta đã phán với các ngươi nhờ tay Mosê để kẻ sát nhân đã thương sinh mạng bởi sơ ý được trốn. Các thành ấy là nơi cho các người ty nạn khỏi tay người bảo lãnh huyết thù. Người sát

nhân sẽ trốn vào một trong các thành ấy và sẽ đưa lại nơi cửa công mà thừa việc mình vào tai hàng kỳ mục thành ấy; họ sẽ tiếp nhận nó vào với họ trong thành và cho nó một chỗ để nó lưu lại với họ. Nếu người bảo linh huyết thù đuổi theo nó, họ sẽ không nộp người sát nhân trong tay người ấy vì nó đã vô tình mà đã thương đồng loại chứ không phải vì thù ghét nó hôm qua hôm kia. Nó sẽ lưu lại trong thành ấy cho đến khi nó ra tòa trước mặt cộng đồng để chịu xét xử (cho đến khi thượng tế đương thời ấy quá vãng, bấy giờ người sát nhân sẽ trở về lại thành của nó và nhà của nó trong thành nó đã phải bỏ trốn đi).

"Vậy người ta đã hiến Thánh Qadesh ở Galilea, trong miền núi Neptali, Sikem trong miền núi Ephararirs, và Qiriat-Araba- tức là Hebron trong miền núi Giuda. Và bên kia sông Giordan trước mặt Giêricô, về phía đông, người ta chọn Bêxer trong sa mạc trên cao nguyên thuộc chi tộc Ruben, Ramot ở Galaad thuộc chi tộc Gad, Golan ở Bashan thuộc chi tộc Manassê. Đó là các thành đã được ước định cho toàn thể con cái Israel và cho khách ngụ cư giữa họ để cho bất kỳ ai sơ ý đã thương tính mạng được trốn vào và được khỏi chết do tay người bảo linh huyết thù, cho đến khi nó ra tòa trước cộng đồng" (Giosua 20,1-9).

Tương cũng nên nhắc lại rằng : luật công bình của người Do Thái là **mắt đền mắt răng đền răng**. Tuy vậy, thiết lập thành ty nạn để luật báo thù không đi quá đáng mà có cơ làm cho dịu lại bằng sự việc nạn nhân (trước là thủ phạm) trú nhờ ở các thành phố được bảo vệ bằng luật bất khả xâm phạm.

Đoạn văn trên kia cho thấy có 6 thành nằm trong 6 chi tộc Neptali, Epheraim, Giuda, Ruben, Gad, Manasse mà không thấy nói 6 chi tộc còn lại, nhưng hiểu rằng 6 thành ấy không phải chỉ dành cho 6 chi tộc có tên mà thôi nhưng mở cửa ra cho tất cả con cái Israel, cho người lân bang, khách ngụ cư nữa.

Sự thiết lập 6 thành ty nạn là thể theo điều Giavê đã nói trước cho họ qua lời dạy của Mosê. Sách Dân số chương 9 (11-12) ghi :

"Giavê phán với Mosê rằng : Hãy bảo con cái Israel và người sẽ nói với chúng : "Khi các người qua sông Giordan lên đất Canaan, các người sẽ lựa một số thành làm thành ty nạn cho các người : đó là nơi kẻ sát nhân sơ ý đã thương sinh mạng sẽ chạy đến nương náu".

Giải thích câu văn trên, LM Nguyễn Thế Thuấn, dịch giả cuốn Kinh Thánh trang 342 có nói : "Quyền ty nạn trong các đền thờ là

một tập tục rất phổ biến".

Còn về luật áp dụng cho các thành ty nạn cũng cần giải thích thêm cho rõ về câu : "cho đến khi thượng tế đương thời ấy quá vãng, bấy giờ người sát nhân sẽ trở về lại thành của nó và nhà của nó trong thành nó đã bỏ trốn đi" (Giosua 20,6).

Tại sao, khi thượng tế chết thì đương sự được tha bổng ? Thừa vì trong lễ tấn phong Tân Thượng Tế có kèm theo một lễ tế ngoại thường đền thay những tội vô tình của dân. Nên họ đã được tha nhờ lễ đền tội này và do đó, mọi kẻ sát nhân không có dự mưu được trở về gia đình nguyên quán. Sách Lêvi còn nói :

"Người sẽ bảo con cái Israel rằng : Hãy lấy một dê đực làm lễ tạ tội, một bê, một chiên sinh trong năm, và cả hai trọn hảo làm lễ thượng hiến, một bò tơ, một bò đực làm lễ kỳ an, để tế sát trước nhan Giavê" (Lv 9.3-4). Tiếp đến :

"Mosê nói với Garon : "Hãy tiến lại gần tế đàn và làm lễ tạ tội cho người, và lễ thượng hiến của người, hãy làm phép xá tội cho chính mình người và cho dân, hãy dâng lễ vật của dân mà làm phép xá tội cho chúng như Giavê đã truyền" (Lv 9-7).

Còn thông thường sau khi được trú ẩn, các bậc kỳ lão và cộng đồng sẽ xét xử người đó theo như luật được ấn định trong Sách Dân Số chương 35 (từ câu 16-34) phân biệt

những trường hợp gia trọng và hình phạt sẽ theo đó mà được luận án.

Theo truyền thống bao dung nói trên mà nhà thờ được quan niệm như thành ty nạn của người Israel mới là Giáo Hội. Và Giáo hội đã từng tranh đấu để khi nhà thờ là nơi độc lập, công quyền không thể xâm nhập được. Và luật nhà thờ bất khả xâm phạm đã thành luật quốc tế, bất cứ ở đâu công quyền có giao hảo với Vatican đều nhìn nhận sự độc lập trọn vẹn của nhà thờ.

Tính cách ty nạn của nhà thờ được nói đến ở Giáo luật (1917) khoản 1179 :

"Nhà thờ được hưởng quyền ty nạn, nên khẩn thiết, mà phải có sự đồng ý của Đấng Bản Quyền hay ít nhất của Cha Sở nhà thờ ấy". (*Ecclesia jure asyli gaudet, ita ut rei, qui ad illam confugerint, inde non sint extraheudi, nisi necessitas urgeat, sine assensu Ordinarii vel Saltem rectoris ecclesiae*).

Giáo luật mới 1983 không có điều khoản tương đương nhưng được hiểu theo điều khoản 1213 nói một cách tổng quát :

"Giáo Hội có toàn quyền tự do xử dụng quyền hành và công việc của mình trong các nơi Thánh" (*Ecclesiastical authority freely exercises its powers and functions in sacred places*).

Nói như vậy có nghĩa là Giáo Hội không để cho công quyền được phép xâm phạm đến nơi Thánh của mình. Và đó cũng đúng theo truyền thống ngàn đời của Giáo Hội.

Đến đây chúng ta tiến tới một câu hỏi được đặt ra nhân vụ xảy ra tại nhà thờ St. Elizabeth, Milpitas là LM Dương đã ra thông cáo có Thánh lễ cho Họ Đạo vào Chúa Nhật hàng tuần lúc 3 giờ chiều tại nhà thờ này. Và cộng đồng đã đến tham dự.

Theo các nhân chứng có mặt ở nhà thờ St. Elizabeth ngày hôm đó cho biết : vì LM Dương xuất hiện trên cung Thánh đã gây ra cảnh náo động và lời nói chống đối trong nhà thờ. Rồi LM Dương yêu cầu cảnh sát cùng với súng lục, dùi cui, chó dữ xông vào nhà thờ chỉ mặt từng người phải ra khỏi

nhà thờ, ai phản đối thì lập tức bị trói tay ngay. Tất cả có 4 người già trẻ lớn bé : Một phụ nữ mang thai 6 tháng tay dắt 4 đứa con nhỏ, tuổi từ 1 đến 4, một bà già đau ốm, một học sinh vừa bị mổ mới rời khỏi bệnh viện được 2 ngày và một thanh niên khác.

Cũng theo lời Cảnh Sát Trưởng tuyên bố với báo chí thì họ đã làm theo lời yêu cầu của LM Dương dù họ công nhận có nhiều nhân viên đã làm quá đáng. Cảnh sát Trưởng James Murray đã nhìn nhận các hành vi thuộc hạ là vô kỷ luật và đã trừng phạt.

hành vi thuộc hạ là vô kỷ luật và đã trừng phạt.

Dầu vậy, Hội Đồng Luật Sư Á Châu đã lên tiếng phản đối về sự vi phạm này. Bản tuyên cáo có những điểm quan trọng như sau :

- Hành động viết lên mặt và thân thể những người bị bắt giữ là những hành vi làm mất nhân phẩm, vô liêm xỉ, và hoàn toàn trái với thiên chức nghề nghiệp và không thể biện minh được nơi một Sĩ Quan bảo vệ trật tự công cộng. Những hành động này có tính cách hạ nhục nhân phẩm, kỳ thị chủng tộc và gợi lại hình ảnh thời Đức Quốc Xã xa xưa.

Rồi 7 Luật sư Việt và 4 Luật sư Mỹ cũng đã phản đối hành vi man rợ của cảnh sát như sau :

- "Những hành vi kinh hoàng và vô nhân đạo đó chỉ có thể xuất hiện dưới những chế độ chuyên chế và độc tài mà thôi".

Đứng về phương diện đạo giáo, LM Dương đã vi phạm truyền thống tôn giáo và các khoản luật quan trọng.

a.- Nói rằng LM Dương vi phạm truyền thống tôn giáo vì nhà thờ vốn dĩ là nơi kẻ có tội còn được lánh nạn mà các giáo sĩ không thể dễ dàng đưa họ ra ngoài bằng cách trực tiếp hay gián tiếp để họ bị bắt hoặc bị tù tội, hướng hồ là con chiên đến dự lễ. Tôi xin kể hầu quý vị mấy điển tích :

Đức Cha Huỳnh Văn Của lúc bấy giờ còn

là Cha Sở Lái Thiêu, có một Thượng Tá cộng sản chạy vào nhà thờ lánh nạn. Cha cũng không biết, cho đến khi Quân Đội Cộng Hòa xin vào bắt tên cộng sản đang núp trong nhà thờ. Đức Cha bấy giờ bị đặt vào tình trạng khó xử, vì nếu không đuổi tên Thượng Tá VC ấy ra khỏi nhà thờ thì chính quyền Cộng Hòa hiểu lầm rằng Ngài dung dưỡng cộng sản, mà đuổi hoặc để lính vào bắt tên cộng sản trong nhà thờ thì Đức Cha đã lỗi luật Chúa và Hội Thánh : Vì nhà thờ vốn là nơi tỵ nạn theo tinh thần của Thánh Kinh, theo Giáo luật (1917) khoản 1179. Đức Cha phải vi phạm luật Chúa hơn luật xã hội, nên đã trả lời :

- Quyền bắt cộng sản là quyền của quý ông. Nhưng nhà thờ là nơi bất khả xâm phạm đã được quốc tế công nhận. Các ông cứ việc canh gác bên ngoài nhưng tôi không thể mở cửa cho các ông vào bắt họ được.

Đức Cha Của cứ phải tiếp tế người cộng sản sống trong phòng mặc áo và khi sự canh gác lỏng lẻo, một đêm kia Ngài đưa người cộng sản ấy đến một thành phố lớn ít ai biết để người này tìm lối trốn thoát.

Được biết 10 năm sau, chính viên Thượng Tá này đã cứu Ngài khỏi tù cộng sản Hà Nội và giúp Ngài ra nước ngoài. Đây phải chăng là phần thưởng Chúa ban cho Đức Cha vì Ngài đã thi hành luật điều tình yêu của Chúa, là luật ở trên tất cả những luật khác.

Hành động của ĐC Của nhắc ta đến vài thí dụ khác :

Paul Johnson tác giả cuốn Pope John XXIII đã thuật lại khi Đức Thánh Cha Gioan XXIII còn là Sứ Thần Tòa Thánh ở Thổ Nhĩ Kỳ đã cứu hàng chục ngàn người Do Thái tỵ nạn vào Tòa Khâm Sứ tại Thổ để trốn thoát Đức Quốc Xã theo dõi giết. Bấy giờ Đức TGM Roncalli đâu có được phép đẩy họ ra khỏi Tòa Khâm Sứ để cho họ bị bắt và bị giết.

Không thể đẩy họ ra cũng không thể lưu giữ họ trong nhà mãi, nên Ngài đành làm các giấy rửa tội giả cho những người Do

Thái không Công Giáo để họ có thể di chuyển và thoát nạn. Cùng một hoàn cảnh như vậy, khi những người Do Thái tỵ nạn vào các cơ sở công giáo ở Rôma, Đức Thánh Cha Pio XII đã mở cửa nuôi dưỡng trên trăm ngàn người Do Thái. Có nhiều người lên án Đức Giáo Hoàng Pio XII không kết án Phát Xít thì chính Ngài đã cứu vớt Do Thái hơn ai hết và họ đã làm bức tượng ghi ơn Ngài tại chính thủ đô của Israel bây giờ.

Những bằng chứng trên đã đủ chứng minh nhà thờ bất khả xâm phạm. Và người ta đã vào được nhà thờ làm nơi lánh nạn hay cầu nguyện thì không thể đẩy đưa người ta ra khỏi.

Giáo luật 1179 dự liệu : Chỉ trục xuất họ khi có lý do thật khẩn cấp mà phải được sự đồng ý của Đấng Bản Quyền hoặc Cha Sở nhà thờ liên hệ. Theo lời khai của cảnh sát thì Cha Dương yêu cầu chứ không phải Cha Sở của nhà thờ St. Elizabeth. Chính quyền cũng sai và Cha Dương càng sai hơn nữa. Cha Dương là người nhờ nhà thờ St. Elizabeth chứ không phải là Cha Sở của nhà thờ này (rector loci) Cha Dương không có quyền để trục xuất những người đã ở trong nhà thờ đó. Chỉ có Cha Sở của nhà thờ St. Elizabeth, hoặc Đức Cha hoặc Cha chính Địa phận (hiểu là Đấng Bản Quyền = Ordinarius) mới có thẩm quyền trục xuất và với một lý do thật là hệ trọng khẩn cấp.

Công Đồng Tridentinô dạy :

"Các Vua chúa không được phép cho các viên chức hoặc kẻ thừa hành vì tham lam hay sơ hốt được xâm nhập đến sự toàn vẹn của Hội Thánh và hàng Giáo Sĩ... Họ phải trừng phạt nặng nề những ai cản trở sự tự do, sự toàn vẹn và quyền bính của Giáo Hội". (The Canon and Decrees of The Coancil of Trent, Rev. H.J Schroeder, Session XXV, ch.20).

Chống đối sự xâm nhập của chính quyền vào các nơi thánh còn được nói rõ trong Hiến Chế Cum Alias, 24-5-1591 của ĐGH Clemens XI, Hiến chế Officii Nostri 15-3-1750 của ĐGH Benedictô XIV, Hiến

ché Apostolicoe Sedis 12-10-1869 của ĐGH Pio IX.

Những Hiến chế trên lên án nặng nề các chính quyền xâm nhập vào sự trọn vẹn của Hội Thánh đồng thời cũng truyền lệnh gắt gao cho các Giáo sĩ phải bằng mọi cách bảo toàn sự độc lập của thánh đường và chớ để chính quyền có cơ hội xâm nhập những nơi Thánh đó.

b.- Ngoài ra, LM Dương còn vi phạm Giáo luật (1983) khoản 1221, nguyên văn như sau

"Vào nhà thờ trong lúc cử hành nghi lễ thì được tự do và không phải trả tiền" (Entrance to a church during the time of Sacred celebrations is to be free and gratuitous).

Theo khoản luật này, LM Dương mời giáo dân Họ Đạo đến dự lễ tại St. Elizabeth, Milpitas rồi lại dùng cảnh sát tống khứ họ ra khỏi nhà thờ thì còn gì gọi là *"tự do vào nhà thờ khi cử hành nghi lễ" ?*

Nói rằng : những người này phá rối Thánh lễ không cử hành được. Điều này có đúng chăng nữa thì LM Dương cũng không thể yêu cầu cảnh sát được vì đây là ngược đường lối của Phúc Âm. Chúa phán :

- **"Khi các con dâng của lễ mà thấy ai làm mất lòng mình hãy bỏ của lễ lại đấy mà về làm hòa cùng anh em mình trước rồi hãy đến dâng của lễ sau"**

Một Linh Mục thánh thiện, thắm nhuần Phúc âm sẽ không vội vàng làm mọi cách để có thể dâng Thánh lễ, mà ngược lại tìm mọi cách để thảo luận gặp rút với anh em tranh đấu hầu đem đến thông cảm an hòa hơn là gây thù oán, ức hiếp, uất hận.

Đây còn là dịp chứng tỏ **khả năng** lãnh đạo của LM Dương. Một người lãnh đạo có tài sẽ biết chuyển hóa những khó khăn này thành một cơ hội gặp gỡ để tìm một điểm hòa đồng để khả dĩ Thánh lễ có thể cử hành mà mọi người vẫn an vị trong nhà thờ. Cái lợi thế của LM Dương bấy giờ là vô tình Cộng Đồng San Jose phải ngồi lại nói chuyện với mình, là gián tiếp họ thừa nhận uy quyền Cha Sở của mình. Nhưng Cha Dương

đã không đủ tài để cảm hóa lòng người, để hoán đổi những tình thế khó khăn, để chuyển biến những lúc bế tắc.

Viết đến đây tôi nhớ một mẩu truyện nhỏ của Thánh Don Bosco. Bấy giờ Thánh nhân thu tập những đứa trẻ đầu đường xó chợ về nuôi và giáo dục chúng. Chúng ăn và chúng phá. Thấy con mình vất vả, Bà Maguerite, mẹ Cha Thánh Don Bosco mới đến giúp con bằng cách thổi cơm, làm bữa, trông trọt chút đỉnh. Vậy mà mấy củ cà rốt, mấy cọng rau mới lên nhu nhú mà tụi trẻ nhỏ búng hết cả. Bà Maguerite thấy vậy, rất bực bội với tụi trẻ và không muốn bận tâm với đám trẻ mất dạy này, đã đến gặp Cha Don Bosco và nói :

- Cha coi, tôi vất vả cơm nước cho chúng nó, tôi trồng rau trái cho chúng nó ăn, mà chúng phá phách tôi như vậy, tôi còn làm gì được nữa đây !

Cha Don Bosco không trả lời mẹ mình. Vì thương mẹ mình quá vất vả lại cũng thương lũ trẻ cần người phụ giúp. Cha Don Bosco chỉ nhìn mẹ với tất cả triu mến rồi giơ tay chỉ về cây Thánh Giá treo trên tường và thưa với mẹ :

- Này mẹ !

Bà Maguerite nhìn cây Thánh giá, thấy hình tượng Chúa hy sinh chết cho nhân loại, sau hồi lâu, Bà cảm động nói với con :

- Con có lý... Mẹ sẽ ở lại với con !

Rồi hai mẹ con ôm nhau khóc !

Thật LM Dương, đã không có tài chuyển bại thành thắng, không biết cách cảm hóa kẻ thù, không biết hòa dịu để tránh đổ vỡ, không biết nguyên tắc căn bản của thuật lãnh đạo :

"Nhu thắng cương, nhược thắng cường".

Trái lại LM Dương chỉ biết dùng cường lực của cảnh sát, chỉ điểm cho công quyền xua đuổi và bắt bớ giáo dân, chỉ tạo thêm đau thương và chuốc lấy oán thù. Nhìn sự việc này làm sao ĐGM có thể cho Cha Dương là có **"khả năng"** lãnh đạo được nhỉ?

(Còn nữa)

ĐỊA NGỤC

Ở

XA

thơ

THIỆN HẢI

Vì những tai ương đang lan tràn,
Qua các hành vi dã man chống lại người ty nạn !
Vì những hành động khiêu khích ngang tàng,
Của một kẻ vốn có nhiều thủ đoạn !
Tôi là một thành phần trong nửa vạn giáo dân,
Tôi đi tìm căn nguyên vụ xảy ra ở nhà thờ mang tên Thánh Nữ.
Đây là lần thứ hai,
Tôi đến Tòa Tổng Hành Dinh Mục Tử !
Khen thay ! Đức Cha DuMaine có một biệt tài,
Ngài biến hình vào dẫu mắt hút.
Ngài có tài cũng như Ngài có phúc !
Chỉ để Cha Boyle tiếp chuyện giáo dân thôi !
Chánh sở lưu vong đặc ý yêu đời,
Trong việc hành lễ với chó săn cảnh sát.
Ông vốn dĩ là người hèn nhất,
Chó và ông như hình bóng bên nhau !
Đây chẳng phải là lần đầu,
Ông hành lễ có chó săn cảnh sát !
Chó, cảnh sát tuân lệnh người hèn mặt,
Đuổi bầy chiên ra khỏi nhà thờ !
Bởi vậy bây giờ ông có vẻ phờ phơ,
Ông về nghỉ ngay tại Tòa Giám Mục.
Ai bảo ông là người không hạnh phúc !
Chỉ ngồi chơi trong Chủng Viện tháp ngà,
Lương đồng của sơn hà.
Cứ tiêu giao nhân hạ !
Vị Tổng Quân vô cùng khoái trá !
Đã tâu lên Thống Lĩnh Hồ Sinh,
Ông có khả năng hòa nhập với Triều đình.
Cho dù bằng hữu khuyên ông tìm nơi nương tựa khác,
Nhưng ông chỉ thích đất Hồ Sinh hoan lạc !
Nếu ông biết mình mỗi lúc mỗi già,
Địa ngục chẳng bao xa.
Thì nhà thờ không có bóng dáng chó săn và cảnh sát !
Thế giới người ta chẳng có ai chế tạo ra bom ngạt !
Song le ông cứ tưởng mình còn trẻ như tháng ngày qua !
Chẳng bận lòng với địa ngục ở xa !
Cứ tiếp tục tung hoành gây bão loạn.
Người ta thấy kẻ lừa thầy phản bạn,
Càng sống lâu càng thêm tuổi càng tồi.
Kẻ cho rằng địa ngục ở xa xôi,
Nên chẳng chịu làm lại cuộc đời đổ nát. ***

Tôi đã đọc, tôi đã thấy

Monterey ngày 21-6-87

ĐỖ VĂN HIẾN

I.- VẤN ĐỀ CHA DƯƠNG.

Trong cuộc tranh đấu của giáo dân Việt Nam, San Jose, những người chống đối giáo dân, khi bình luận về biến cố này, đều cố tình bỏ qua một vai trò then chốt, nguyên nhân gần của cuộc tranh đấu, đó là Cha Dương.

1.- Cha Thiệp, cha Trác, cha Hà và những người viết báo chống giáo dân (mặc dù họ tuyên bố là họ loan tin một cách trung thực và lập trường của họ trung lập, không thiên bên nào (sic !), không hề đề cập đến cha Dương. Sở dĩ tôi đã dùng chữ cố tình là vì vai trò của cha Dương trong cuộc khủng hoảng này nổi bật và quá rõ rệt, không ai là không nhận thấy. Vậy, chỉ có cố tình thì các vị ấy mới có thể lờ đi được. Khi tôi nhắc họ, xin họ cho biết ý kiến về cha Dương để việc bình luận hoặc phân tích của họ khỏi bị thiếu sót điểm chính yếu này, họ vẫn cứ làm ngơ, giả điếc.

2.- Gần đây, ông Nguyễn Mạnh, điều hành chương trình Tivi Việt Nam Tự Do, đài 48, khi nhắc đến cha Dương, đã phải nói một cách bất đắc dĩ là ông đã xin phỏng vấn cha Dương để Ngài có dịp làm sáng tỏ lập trường của Ngài với công luận, nhưng Ngài từ chối ! Người được phỏng vấn, khi trả lời ông Mạnh, có cho biết là đến lúc cần thì

chắc cha Dương sẽ lên tiếng (trên Tivi). Trời ơi ! Đã đến mức này rồi mà chưa cần cho cha lên tiếng sao ? Ta cứ hy vọng là một ngày rất gần đây cha sẽ cho ông Nguyễn Mạnh phỏng vấn cha trên đài truyền hình. Nếu ông Mạnh thu xếp được để cha Dương và những người ủng hộ cha cùng các đại diện giáo dân tranh đấu được đối diện tranh luận với nhau thì thật ích lợi cho công chúng. Vấn đề sẽ được sáng tỏ và chắc là sẽ giúp cho cuộc khủng hoảng chóng kết thúc.

3.- Cho đến bây giờ tôi vẫn thắc mắc tự hỏi: tại sao các vị nói trên đã tránh né vấn đề cha Dương và chính cha Dương cũng tránh né các cơ quan truyền thông? Ta thấy các nhân vật chính trong vụ này đều đã lên Tivi cả : ĐGM, cha Sullivan, ông Thiện, ông Bài và ngay cả phong trào bảo vệ đức tin mà cũng còn lên Tivi hướng chỉ là nhân vật chính và quan trọng như cha Dương. Ông Thiện, ông Bài còn lên cả Tivi Mỹ đối diện cha Sullivan và còn tổ chức họp báo cả Mỹ lẫn Việt. Ở đâu cũng vậy và nhất là ở Mỹ, việc đời cũng như việc đạo, bất cứ một việc gì liên quan đến công luận thì các nhân vật liên hệ đều lên Tivi, họp báo, phỏng vấn... để bày tỏ cho dân chúng biết. Vì đó là quyền lợi của người dân, như ông Morgenthau, vị Biện lý của thành phố Nữ Ước đã nhắc lại truyền thống của Mỹ như

sau : "Hệ thống pháp luật Mỹ của chúng ta được đặt trên sự tin tưởng rằng ai cũng phải trả lời về những hành động của mình. *Our American system of justice is based upon the belief that no man can escape answering for his actions.*- AP, New York, The Herald 17-6-87).

Vậy xin cha Dương cho phép đại diện giáo dân được gặp cha trên Tivi để thảo luận, đối thoại với mục đích làm sáng tỏ những vấn đề liên quan đến cha trong cuộc khủng hoảng này, cho dân chúng biết. Tôi nghĩ không làm sao Cha có thể từ chối một việc làm hữu ích như vậy.

4.- Trong bài phân tích **"ĐÃ ĐẾN LÚC PHẢI GIẢI QUYẾT TÌNH TRẠNG BẤT ỔN VÀ BẤT LỢI HIỆN NAY"** đăng trong Dân Việt ngày 11-6-87, ông Nguyễn Đạt Thịnh đã viết *"Tôi đã nhiều lần phân tích và trình bày với hai ông Trần Công Thiện và Trần An Bài rằng mục tiêu tranh đấu của giáo dân đòi một Giáo Xứ Thể Nhân cho người VN, đòi Thánh Lễ phải được cử hành bằng Việt ngữ, là những chính nghĩa sáng ngời, những chính nghĩa có sức hút tất cả người Việt, dù giáo dân hay không, vào một khối duy nhất và thuần nhất..."*. Tôi không được đọc những bài mà ông Thịnh viết vừa nói ở trên. Nhưng trong bài phân tích này ông Thịnh cũng tuyệt nhiên không phân tích vai trò cha Dương trong cuộc khủng hoảng này. Tôi thành thực xin ông Thịnh nghiên cứu vấn đề này, rồi lên tiếng về cha Dương để chúng tôi được biết ý kiến của ông. Nếu không thì ông cũng chẳng khác gì mấy vị mà tôi đã nhắc đến ở đầu bài này là các vị cố tình giả điếc làm ngơ. Như vậy thì bài phân tích của ông đã thiếu sót một điểm quan trọng và sẽ không được dân chúng để ý đến. Tôi thấy cần nhắc lại là thỉnh nguyện xin ĐGM rút lại lệnh bổ nhiệm cha Dương vào chức vụ chánh xứ Họ Đạo VN là một trong hai thỉnh nguyện chính yếu của giáo dân. Nếu ông Thịnh đã phân tích vai trò

của cha Dương trong những số báo trước thì xin ông vui lòng cho tôi biết để tôi tìm đọc, vì tôi ở xa San Jose nên thỉnh thoảng mới được đọc vài số Dân Việt do bà con gửi cho.

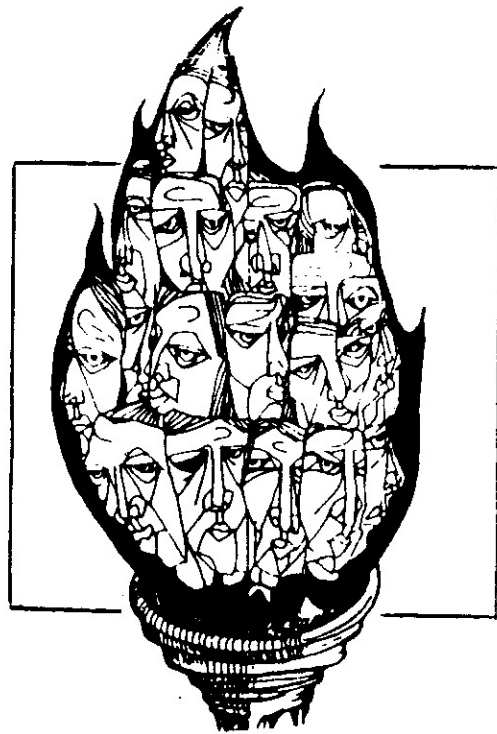
5.- Ông Thịnh còn viết tiếp, *"Tôi chăm chú đợi để ca tụng một hành động thức thời và phục thiện như tôi đã ca ngợi ông Trần Công Thiện khi ông lên tiếng xác nhận sát cánh với Sinh viên trong cuộc tranh đấu bất bạo động của họ"*.

Theo ý trong bài này thì ông Thịnh dùng câu trên để nói với hai ông Thiện, Bài. Nếu ông Thịnh thực tình muốn giúp đỡ hòa giải vụ này, ông nên tỏ ra, bằng hành động và bài vở của ông, cho giáo dân tranh đấu thấy rõ thái độ trung lập, đứng đắn của ông thì họ mới tin vào thiện chí và tinh thần xây dựng của ông, chẳng hạn như khi ông kêu gọi hai ông Thiện, Bài thì ông cũng nên kêu gọi cha Dương nữa. Câu này sẽ đẹp đẻ và hiệu lực nếu được thêm như sau : *"Tôi chăm chú đợi để ca tụng một hành động thức thời và phục thiện (của hai ông Thiện, Bài và của cha Dương) như tôi đã ca ngợi..."*.

Cho đến nay ai cũng biết là Dân Việt và

các vị viết bài trong báo đó có thái độ chống giáo dân tranh đấu một cách rõ rệt. Bao lâu giáo dân còn nghĩ như thế (và họ có lý do để nghĩ như thế) thì những lời kêu gọi của quý báo đều vô ích đối với họ, vì (1) *"Ai mà thèm đọc những thứ đó"* (Lời của một giáo dân tranh đấu) và (2) *"Không ai muốn nghe theo lời của kẻ chống mình và muốn làm hại mình"* (Lời của một giáo dân tranh đấu khác). Vậy nếu quý vị trong Dân Việt muốn lấy lại được uy tín, được vai trò lãnh đạo dư luận của người dân Việt thì phải làm sao lấy lại được lòng tin của họ bằng cách có thái độ loãn tin một cách khách quan; tin tức chính xác, trung thực, chứ không như là độ 50 mà tăng lên 500, hay là độ 1000 mà hạ xuống còn 282. Và chỉ nên tỏ lập trường và khuynh hướng của mình trong những bài về "QUAN ĐIỂM, BÌNH LUẬN" mà thôi.

6.- Cũng trong bài phân tích này ông Thịnh đã viết, *"Tôi cũng nghĩ rằng đã đến lúc mà toàn thể người Việt vùng Vịnh cần tổ chức một đại hội để nói thẳng với cả phe hai ông Bài, Thiện và phía Tòa Giám Mục rằng ảnh hưởng của cuộc tranh đấu nội bộ Công Giáo đã đến mức quá bất lợi không riêng cho giáo dân mà cho tất cả người Việt Nam nữa."* Tôi hoàn toàn tán thành ý kiến này của ông Thịnh. Tôi nghĩ rằng nếu tổ chức được một đại hội như thế thì thật là hợp với nguyện vọng của giáo dân và của hết mọi người VN. Đó là điều chẳng những nên làm mà cần phải làm, nếu thực tình những người liên hệ muốn giải quyết vấn đề. Vậy xin ông Thịnh và báo Dân Việt đứng ra yêu cầu ĐGM và cha Dương đồng ý cho thực hiện được buổi đại hội với sự hiện diện của ĐGM, Cha Dương, các người VN, dù giáo dân hay không. Đó là một hành động rất mực xây dựng. Về phần giáo dân tranh đấu và hai ông Thiện, Bài thì không có gì khó khăn cả, vì chính họ ước ao như thế và họ đã xin với ĐGM từ lâu, nhưng Ngài không cho phép. Nếu ông Thịnh và Dân Việt thực

hiện được điều ông đã đưa ra trên đây thì đó là một thành công lớn lao của ông và của Dân Việt. Tôi cầu chúc ông và quý báo thành công trong công việc này.

II.- VẤN ĐỀ BIỂU TÌNH PHẢN ĐỐI

1.- Biểu tình phản đối là một trong những quyền căn bản, đứng hàng đầu của người dân Mỹ, được ghi nhận rất rõ ràng trong Bản Tu Chính Án Nhân Quyền của Hiến Pháp Hoa Kỳ. Ta thường thấy những cuộc biểu tình xảy ra hàng ngày ở mọi nơi trên nước Mỹ. Quyền này được xử dụng nhiều nhất bởi những nhóm người, những đoàn thể thiểu số, thấp cổ bé miệng bị bất công mà thiếu phương tiện áp dụng pháp luật : người da đen, phụ nữ, công nhân các hãng... bị chính quyền hay các chủ nhân bất chấp, không lắng nghe những đòi hỏi hay thỉnh nguyện của họ. Vì muốn bảo vệ quyền lợi của mình, họ bắt buộc phải dùng đến phương pháp biểu tình phản đối. Phương pháp này, theo ông Douglas, vị Thẩm phán của Tối Cao Pháp Viện Hoa Kỳ, có thể gây ra phiền hà, sôi động làm cho dân chúng tức

giận. Nhưng ông nhấn mạnh rằng, tuy vậy, việc biểu tình phản đối không nên vì lý do đó mà phải hạn chế, giới hạn và nên được Toà án khuyến khích (Độc The rights of Americans, page 207-210, by Norman Dorsen).

2.- Trước đây gần hai năm dân chúng Phi Luật Tân đã đứng lên chống chế độ độc tài thối nát Marcos. Ta thấy trên TiVi cả các Linh Mục, tu sĩ nam nữ trong chiếc áo nhà tu nổi bật cùng với dân chúng biểu tình trước họng súng đại bác của lực lượng hùng hậu Marcos. Nhưng chế độ độc tài Marcos đã sụp đổ trước sự đoàn kết, kiên trì, hy sinh của dân Phi.

Ngày tuần trước đây, cũng tái diễn cảnh tượng này ở Nam Hàn. Ta thấy các giáo sĩ, tu sĩ nam nữ đứng trong hàng ngũ sinh viên và dân chúng để biểu tình phản đối chính phủ Nam Hàn trước lực lượng đông đảo của cảnh sát.

Trước đây, khi Đức Thánh Cha thăm các nước Nam Mỹ, một sinh viên Chile trên mặt còn thương tích vì bị lính đánh đập đã được Đức Thánh Cha ôm vào lòng và được nghe Ngài khuyên nhủ: **"Hỡi con, Chúa chúc lành cho con. Cha biết chúng con đã đau khổ nhiều. Cha muốn chúng con tiếp tục tranh đấu cho tự do của quê hương chúng con (AP, Chile, April 4, 87). Và mới tuần trước, khi thăm Ba lan, Đức Thánh Cha đã cố võ, ủng hộ nghiệp đoàn Đoàn Kết (Solidarity) chống lại lệnh bắt công của chính phủ Ba lan.**

3.- Giáo Hội của ta là Giáo Hội của người nghèo, của người bị ức hiếp. Trong mọi thời đại, nhất là thời đại của Đức đương kim Giáo Hoàng Gioan Phaolô Đệ Nhị, Giáo Hội càng quan tâm đến những kẻ thấp hèn, xấu số. Trong các bài diễn văn Ngài luôn luôn nhắc đến nhân quyền và khuyên ta phải tranh đấu chống bạo quyền, chống áp bức để đòi lại quyền lợi của mình như Ngài đã nói với sinh viên Chile.

Gợi lại hình ảnh đoàn người biểu tình, bị

lực lượng của cảnh sát và quân đội Ba lan đàn áp dã man, Đức Thánh Cha nói với dân chúng Gdansk, nơi phát sinh ra nghiệp đoàn Solidarity: **"Chúng ta sẽ không thể tiến được, nếu chúng ta chịu để cho xe tăng, tàu bò tung hoành, cưỡng chế, lấn át chúng ta, vì đó là điềm báo trước một viễn tượng chiến tranh và tự diệt" (We can not forge ahead if we are pushed and shoved by the imperative of dizzying military armor, because this forebodes the prospect of wars and self-destruction - San Jose Mercury News, June 12-87). Trong dịp khác, Ngài lại nói, "Cuộc tranh đấu cho nhân quyền và quyền làm người, cho sự phát triển thuần túy của con người đang tiếp diễn. Đây là cuộc tranh đấu cho một nếp sống trưởng thành hơn" (A struggle for human rights and his (man's) rights, for his genuine progress is in order. This is a struggle for a more mature human way of life) - AP. Monterey Herald, June 12, 87).**

Chúng ta thấy là Đức Thánh Cha đang cố võ chống lại đàn áp, bất công để giành lại tự do, nhân quyền. Chúng ta đừng để những kẻ nhất gan hoặc tự ti mặc cảm khủng bố tinh thần ta.

4.- Sự dã man của cảnh sát Milpitas trong biến cố ngày 7-6-87 là một vết nhơ chẳng những cho sở cảnh sát mà còn cho cả thành phố Milpitas nữa. Tiếng xấu này đang lan truyền đi khắp nơi và không thể tẩy gột rửa được. Càng ngày càng nhiều người có cảm tình với ta vì sự bất công mà ta phải chịu. Việc Hội Luật Gia Á đông lên tiếng phản đối hành động dã man của cảnh sát Milpitas sẽ gây được một tiếng vang rất xa và rất lợi cho cuộc tranh đấu của chúng ta.

Tôi xin mọi người tâm niệm điều này là: hành động của chúng ta phải luôn luôn ở trong vòng pháp luật. Chúng ta dùng pháp luật như kim chỉ nam để hướng dẫn mọi hành động của ta. Những kẻ cầm quyền bính, hống hách, lộng quyền, đàn áp ta hoặc những kẻ lằng mạp, chụp mũ, vu khống cho ta, rồi đây chúng sẽ bị luật pháp trừng trị đích đáng. _____

SAINT
MARIA
GOBETTI

HỌ ĐẠO NỮ VƯƠNG
CÁC THÁNH TỬ ĐẠO

CON CÁ' SẮP CHẾT RỒI CHA ĐI,
CÁI SÔNG NÀY NHỎ XIU VẬY MÀ SAO
CHÈO GẦN MỘT NĂM RỒI VẪN
CHƯA THẤY TÔI BỜ BÊN KIA
HA' ĐỨC CHA?

CƠN NÓI NỮA! TẠI
CHA MUỐN CÁI GHE
NÀY DỄ ỢT, CHÈO MUỐN
ĐỨT HỜI MÀ CHẰNG THẤY
NHỨC NHÍCH ĐƯỢC MỘT!
RỒ CHÁN !!!

NIÊN NỤC NỤNG

trinh 87

KẺ THÙ TÔI HAY BẠN TÔI ?

=NGỌC TRINH=

Lúc ấy, tôi khoảng 13 tuổi, trong lớp học có vài đứa người Tàu và dĩ nhiên có đứa làm bạn với tôi. Mỗi lần tôi nói chuyện thì nó nói tiếng Việt, nhưng khi nó nói chuyện với bạn nó, mặt đầu có tôi hiện diện, thì nó lại xỏ tiếng Tàu. Tôi bực mình và thắc mắc tại sao tụi bay nói tiếng Tàu trước mặt tao, bộ tụi bay nói xấu tao, sợ tao nghe phải không ? Nó đĩnh chính, vỗ về tôi : Không, mày yên tâm, không bao giờ tụi tao nói xấu mày, đó là thói quen của tụi tao.

Tôi không mấy yên lòng và cảm thấy xa lạ giữa đám Tàu tụi nó, tôi bỏ đi và định bụng sẽ không thèm chơi với con bạn Tàu đó nữa, cả đám tụi nó chạy theo phân bua, xin tôi đừng hiểu lầm tụi nó. Thế là tôi cũng dễ dãi và huề hòa. Có lần tôi ra điều kiện với con nhỏ bạn Tàu của tôi : Nếu mày muốn chơi với tao thì mày không được chơi với mấy con bạn Tàu của mày. Nó không chịu và binh vực bạn Tàu của nó tới đũa. Nó bảo rằng bạn của nó rất tốt với nó, và nó cũng tốt với tôi nữa. Nó làm cho tôi thấy mình vô lý, ích kỷ khi tôi nghe nó nói mỗi tuần nó chỉ có mấy giờ để học tiếng Tàu với những đứa bạn kia, và mỗi lần tôi bắt gặp tụi nó nói tiếng Tàu với nhau chính là lúc tụi nó hỏi nhau về những bài học của ngôn ngữ Tàu nói về nguồn gốc dân tộc, văn hóa của nước Tàu mà cha mẹ tụi nó luôn nhắc nhở nó phải học và gìn giữ. Mặc dù nó được sinh ra trên đất Việt, nhưng nó được học tiếng Tàu từ nhỏ và nó cũng đã và đang học tiến Việt sành sỏi, nó rất quý mến tôi, nhưng không phải vì tôi mà nó có thể quên nó và nguồn gốc của nó, nó xin tôi thông cảm. Tôi đã thăm phục nó, nhưng cũng cứ nhì nhằng thoái thác : Nào là mấy con nhỏ Tàu kia phách lối, nào là không biết phép lịch sự, nào là ý có cái xe đạp mới mà kèn kịu v.v... và tôi phang ngay cho tụi nó một câu : "Đồ chệt mất hí !", thế là con bạn Tàu nó giận tôi luôn.

Về nhà, tôi hỏi chị tôi : "Tại sao người Tàu họ đoàn kết và bênh đỡ nhau như vậy?" Chị tôi bảo : "Vì họ là người Tàu

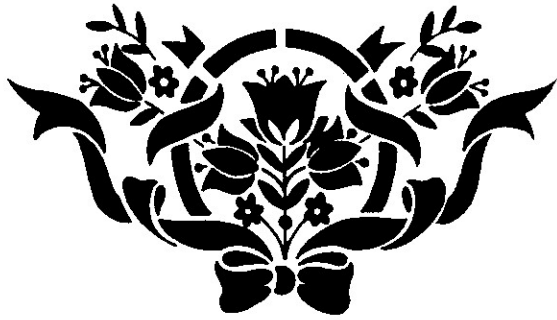
nhưng sống trên đất Việt".

Từ đó về sau, càng ngày tôi càng thấy người Tàu đa số thành công trong nhiều lãnh vực. Tôi khám phục họ hơn là phán đoán, ghen tỵ. Họ có một Chợ Lớn thật vĩ đại tại thủ đô Sài Gòn, họ có thể và đã từng thao túng mọi mặt của nền kinh tế và thương trường miền Nam Việt Nam. Ở đâu họ cũng tụ lại với nhau, lấy chữ tín làm đầu, và tôi học được bài học nơi họ là tình đoàn kết dân tộc, nên không lý gì tôi cứ coi họ là kẻ thù mãi.

Rồi cộng sản xâm chiếm miền Nam, đã làm đổi đời cả mấy chục triệu người dân VN, mà trong đó có cả những người Việt gốc Tàu, ai cũng mang cùng một thảm trạng đen tối. Tôi đã được chứng kiến bao nhiêu cảnh tang thương của một xã hội không có sự công bằng và trật tự, không còn những giá trị văn hóa của Nhân, Nghĩa, Lễ Trí, Tín, không còn những khuôn vàng thước ngọc của Tam cương, Ngũ thường. Tất cả mọi quyền lợi đều vì đảng, cho đảng mà cộng sản đã khéo léo mua chuộc được sự khờ khạo của những người dễ tin, hoặc những kẻ bôi mặt, nhấn tâm làm cò mồi như những con chó săn, thích tìm kiếm danh vọng mới và quyền lợi cá nhân, tự lột xác để biến thành những "cán ngố" mới, công giặc về dày mà tổ. Tôi thấy không biết bao nhiêu mà kể, những cán ngố mới loại này, mà tuyệt nhiên chỉ toàn là người Việt đi giết hại người Việt để lấy điểm. Thật đau lòng và mỉa mai trong khi tôi thấy người Tàu kết tụ lại chặt chẽ hơn. Tôi chẳng thấy ông Tàu, bà Tàu hay một anh chị Tàu nào đi làm công việc điểm chỉ như những cán ngố phản quốc, hại dân như người mình. Và tôi đã nghiệm ra rằng những hạng người đó đã và đang làm thân những con sâu mọt, những cái ung nhọt và mặc nhiên họ muốn làm kẻ thù của tôi và của những người VN chân chính khác. Ngày tôi ngậm ngùi và đau đớn bước ra khỏi căn nhà yêu dấu của gia đình và thật sự lìa xa quê hương đất

nước, tôi thấm thía niềm đau mất nước, nhục nhằn với những mối hận và xấu hổ vì sự chia rẽ của nhiều người Việt trong những môi trường sinh hoạt giữa người với người.

Thành phố San Jose thật hiền hòa khi tôi vừa đến, đã nhen nhúm trong tôi những ước mơ mới sau những oan nghiệt tã tơi đã trôi theo ngày tháng, tôi đã được nối kết trong những bàn tay yêu thương nhiều hơn ghen ghét ở một Cộng Đồng bé nhỏ của dân Chúa, nơi có những bà mẹ như mẹ tôi, có những Bác giống hình ảnh Ba tôi, có những anh, những chị, những em cùng giòng giống máu mủ như tôi, đó là một nguồn an ủi lớn lao và hãnh diện cho tôi khi nghĩ rằng họ đã được hấp thụ trong những truyền thống và giá trị văn hóa của dân tộc mình. Những bàn tay run rẩy nhưng quyết tâm, đã thấp sáng ngọn đuốc yêu thương, đùm bọc cùng hướng về nguồn dưới sự dìu dắt của Cha già Nguyễn Văn Tịnh. Cộng Đồng Công Giáo VN tại San Jose (trừ vài thành phần muốn làm lãnh tụ, ưa tranh giành chức vị, đầu óc bè phái và độc tôn) còn tất cả vẫn ghi nhớ công ơn cha đã đem hết tài năng, thiện chí ra phục vụ cộng đồng. Tuy nhiên, cũng chính vì sự nhân đức của cha mà cha đã cứu mang LM Dương về chốn hiền hòa này, để giờ đây cha đã ra đi và yên phận ở một vùng trời xa thẳm, còn cộng đồng thì phải chịu những tai biến khổ lụy, thật nuôi ong tay áo ! Ngày nào còn LM Dương ở vùng đất hiền hòa này, ngày ấy giáo dân còn chống đối, vì chính LM Dương đã tạo ra khung hoang và chia rẽ trầm trọng ngay trong chính hàng ngũ các Linh Mục (Support group, văn kiện 6 ngày 13-9-84) và đang phun độc sang hàng ngũ giáo dân. Nơi nào có bóng dáng LM Dương thì nơi đó đầy những ngôn từ chia rẽ và kỳ thị. Đá kích và bắt thân thiện với cộng đồng bằng 2 tờ chân lý (?) chủ trương phân hóa, mâu thuẫn, thù nghịch, ganh ghét và tôn hót quyền bính. Thế mới rõ câu nói của người đời : "Chiếc áo không làm nên thầy tu".

Tôi cúi đầu hổ thẹn vì dân tộc VN đang có thêm một người như LM Dương. Xin hỏi có một vị chánh xứ nào đã được nhậm chức mà chung quanh là hàng rào cảnh sát và chó săn để ngăn chặn giáo dân đang chống đối mình như LM Dương không? Tôi chưa nói đến tinh thần dân tộc vì thật sự LM Dương không có được một yếu tố nhỏ nhoi nào để xây dựng trên tinh thần đó mà tôi sẽ ghi lại ở đoạn sau. Tôi đang muốn nói đến tư cách của một con người khoác áo Linh Mục, nhất là đang khoác cho mình chức vị chánh xứ. Tu là hy sinh thân mình để phục vụ tha nhân chứ không phải mưu cầu tư lợi, mua bán hoặc dèm pha để soán ngôi, để tìm kiếm chức vị. Tu là thể hiện lòng chân thật, trọn lành và hướng thiện của một sứ mạng cao cả như Thiên Chúa yêu điều thiện, ghét điều ác, chuộng lẽ công bình, ghét sự bất công, để giúp và khuyến khích mọi người thương yêu nhau, và tử bi, đức độ để cứu đời, mới là mền Chúa yêu người. Nhưng thật bất hạnh cho cộng đồng CGVN tại San Jose đã gặp phải một LM chỉ biết lấy oán báo ân, không có đến cái tinh thần đạo đức tối thiểu. Thử hỏi có vị chánh xứ VN nào mà chẳng hề muốn tham gia sinh hoạt với cộng đồng người Việt, mà lại xúi giục Bề trên để phân hóa họ? Khi bị giáo dân phát giác âm mưu đó và phản đối thì tìm cách hất cẳng đàn anh của mình để thay thế vào một "mâm cổ đã dọn sẵn"?

Thử hỏi có vị chánh xứ nào đã là nguyên nhân làm khơi nguồn những cảm phần của

giáo dân mà suốt gần một năm chỉ biết dựa vào quyền bính, chưa một lần thể hiện được tinh thần bác ái, vị tha mà Chúa Giêsu đã từng dạy để cảm hóa con người.

Thử hỏi có vị chánh xứ nào nhận chức ở một nơi mà hoạt động ở một nẻo, những nơi chốn chẳng liên hệ gì với nơi chốn của Họ Đạo mà tới đâu cũng cứ tự tôn mình là chánh xứ của họ?

Thử hỏi có vị chánh xứ nào nếu không muốn nói đã bán đứng con chiên mình bằng những mưu đồ tư lợi để đồng hóa họ, rồi tại sao nay thành lập Giáo đoàn Đồng tâm, mai thành lập Giáo đoàn St. Lucy, một thành lập Giáo đoàn Thánh Tâm vào các giáo xứ Mỹ mà còn dám viết tâm thư là, "... với vai chánh xứ, tôi sẽ xin giáo xứ cho ông bà và anh chị em..."

Thử hỏi có vị chánh xứ nào chỉ biết lạm dụng bàn Thánh, nhà thờ, miệng thì nói là nơi cực thánh, nhưng mỗi lần tới đó làm lễ thì cứ phải thuê mướn chó săn và cảnh sát để bảo vệ mình và gác cho mình "múa lễ"?

Thử hỏi có vị chánh xứ nào khi bị giáo dân từ chối vì những hành động sai lầm của mình thì bèn chụp cho nó cái nón cối cộng sản là khỏe ru?

Thử hỏi có vị chánh xứ nào đã không biết sửa sai làm hòa với giáo dân, mà lại còn dùng bè phái xúi bẩy Đức Cha rút phép thông công những người lãnh đạo, đại diện giáo dân vô tội?

Thử hỏi có vị chánh xứ nào khi chính Tòa Thánh ra lệnh để Đức Cha tuyên bố với báo chí về việc rút vạ tuyệt thông của ông Bài, ông Thiện mà LM Dương thì cứ khư khư ôm hiềm khích riêng tư, cứ tuyên bố trên 2 "lá báo" của mình là Toà Thánh đã y án; dùng những lời lẽ đả kích, mạ lỵ và xuyên tạc, làm tổn thương thanh danh của họ, mà trong bản Tuyên Cáo, chính Đức Cha DuMaine đã xác quyết là không có thành kiến, không gây thiệt hại gì cho địa vị của 2 ông trong Giáo Hội cũng như trong Cộng Đồng?

Nếu nói đến Thiên chức Linh Mục và vai trò chánh xứ thì còn nhiều điều kiện lắm, mà LM Dương thì không hề có, dù là tối thiểu, Ngài đang lăn bánh xe trầy trụa để đưa mình vào ngõ cụt. Bây giờ tôi muốn nói đến khía cạnh LM Dương có tinh thần dân tộc không ? Trước hết qua những diễn biến đã xảy ra trong những năm tháng trước ngày LM Dương nhậm chức cho đến nay, thì tôi tin tưởng và xác quyết rằng tinh thần LM Dương thua xa con nhỏ bạn Tàu của tôi lúc tám bé. Nó được sinh ra trên đất Việt nhưng còn biết nguồn gốc của nó. Trái lại xã hội và Giáo hội VN đã lỡ sinh ra một người không biết gốc ngọn là đâu thì làm sao mà biết lãnh đạo một cộng đồng ? Người lãnh đạo phải biết học hỏi để trau dồi khả năng của mình như là một sứ mạng mà cộng đồng dân Chúa ủy thác, chứ không phải mình cứ dựa vào và phó trương quyền bính. LM Dương đã không được tín nhiệm trong việc nhỏ thì làm sao cộng đồng có thể tin tưởng trong vai trò chánh xứ được ? Từ ngày LM Dương về đây, tôi chứng kiến 3 lần Ngài đã làm tôi kinh hoàng, khiếp sợ.

Lần thứ nhất, trong lễ phong chức chánh xứ cho LM Dương mà chung quanh đầy chó săn và cảnh sát vào ngày 16-8-86 mà tôi nghĩ chỉ có thể xảy ra trong giáo phận của riêng Ngài DuMaine, chứ không phải của Giáo Hội Công Giáo.

Lần thứ hai, ngày 7-6-87, LM Dương lại thuê mướn 50 cảnh sát và bày chó dữ và khoảng 50 người thuộc phe nhóm của mình, họ được gắn 3 chữ thật to "Ban Phụng Vụ" để điem chỉ những giáo dân thuộc cộng đồng cho cảnh sát bắt hoặc đuổi họ ra khỏi nhà thờ trong lúc họ đang dự Thánh lễ Misa. Viết đến đây lòng tôi lại trở nên sôi sục và nhớ đến những tên "cán ngõ mới" trong xã hội cộng sản khi tôi còn ở bên nhà. Tôi rùng mình nhìn lên bàn thờ và tự hỏi LM Dương có thật là nhà tu hành không ? Rõ ràng đó là một sự vô lễ, thất tín với biết bao nhiêu ông bà cụ già đã bị phe nhóm của LM Dương điem chỉ để cảnh sát lôi họ ra khỏi nhà thờ một cách hỗn xược, chỉ vì họ đang mở miệng hát, trong khi LM Dương mĩa mai chấp hai tay bước lên bàn thờ rồi làm dấu Thánh giá và đứng nhìn một người trong phe phái mình giảng đạo, mà quyền này chỉ dành cho người có chức Thánh :

- "Đây là nơi cực Thánh, trong anh em nếu còn những bất hòa với nhau thì hãy để của lễ lại trên bàn thờ mà về làm hòa rồi hãy trở lại dân của lễ".

Câu nói đó đúng lý LM Dương phải học thuộc lòng và thi hành. Nhưng cha đã đổ thêm dầu vào lửa. Tôi ngao ngán dừng lại khi thấy trên 500 người tức giận rời khỏi nhà thờ, còn lại khoảng 5 hàng ghế đầu ở giữa là phe nhóm của LM Dương hỗ trợ, mà rồi cha lại nói ngược trên tờ báo của cha là nhóm người ủng hộ cha lên đến 500 người, chỉ có 50 người là phá lễ nên bị cảnh sát bắt giữ (sic ?). LM Dương có xấu hổ vì bản tính thích lương gạt dư luận không ? Đó có phải là chữ tín để làm chìa khóa mở cánh ca đoàn kết đưa tới xây dựng không ? Và đó là thiện chí hay xảo thuật để bảo vệ giấc mơ chánh xứ ? Tôi buồn cười khi thấy một thanh niên ngồi trước mặt đã kêu cảnh sát, chỉ ngay cô bạn ngồi bên cạnh tôi: - "Her ! her ! I saw she made noise". Đó là ngôn ngữ "gạo thóc" mà thanh niên đó vừa nói vừa ra dấu đến ba bốn lần, Ông cảnh sát gạt đầu rồi lôi cô bạn tôi ra khỏi hàng ghế. Một

thanh niên khác ngồi bên cạnh cô bạn tôi, đứng dậy nói với ông cảnh sát : "Cái anh đó yêu cô này, nhưng bị cô ta từ chối, nên nó trả thù", và thanh niên "gạo thóc" đó quơ tay qua chỉ luôn anh bạn kia : "Him ! him

him too" Thế là anh thanh niên kia cũng bị tống cổ ra luôn. Tôi nghiêm nghị nhìn thẳng vào mặt tên điếm chỉ viên và không hiểu cô bạn tôi đã làm gì mà đến nỗi bị nói là "made noise" ? Có lẽ theo ngôn ngữ trào phúng của thi văn VN là hai chữ "trung tiện" mà hán muốn nói ("phải không hở cậu "Ban Mục Vụ"?). Tôi nhớ lại một câu chuyện ngụ ngôn : "Một buổi sáng kia trời mưa buồn bã. Trong một bụi cây bên đường vọng ra những tiếng chim kêu chim chíp buồn thảm, nào nè : "quốc, quốc...quốc". Một người đi đường nghe tiếng chim kêu ảo não, dừng lại hỏi : - "Tại sao chim kêu thảm thiết quá vậy ?". Chim trả lời với một giọng buồn hơn : "Thưa ông, chiều hôm qua, một ông thợ săn tình linh tới rượt bắt đàn chim chúng tôi, khiến cả bọn sợ quá bay tán loạn cả. Tôi bay trời chết may chui được vào bụi này. Thế rồi suốt đêm hôm qua, tôi kêu rất cả cổ họng mà không nghe một tiếng chim quốc nào đáp lại. Tôi buồn quá, đã lạc đàn mà còn mất luôn cả nơi sinh sống của bọn chúng tôi ở cuối làng này nữa. Giờ đây, tôi lâm cảnh bơ vơ, lạc loài, khổ thân tôi quá, ông ơi ! Người đi đường nghe xong liền nhớ lại : "À, tôi nhớ ra rồi. Đêm hôm qua tôi có nghe nhiều tiếng chim bay ngang qua nhà tôi. Tôi không nghe tiếng kêu quốc, quốc mà chỉ nghe những tiếng ta, ta... ta rồi rạc, rồi sau đó tôi không nghe gì nữa." Con chim quốc nhanh trí đoán ra ngay : "Thôi đúng rồi ông ơi, tội nó đã hóa thành chim hạc cả rồi đó, và không muốn nghĩ tới quê hương đang bị thợ săn dày xéo nữa, mà nhân cơ hội này đã lột xác thành những con hạc để được vinh thân, khỏe trí nhớn như bay lượn trên trời cao, du sơn, du thủy của kiếp đời vong quốc. Thôi thế là hết, từ nay sẽ không còn đàn chim quốc ở

c cuối làng này nữa. Ông thương tôi, xin đừng mách với thợ săn ông nhé". Qua câu chuyện trên mới thấy thấm thía nỗi khát vọng của giáo dân, bị LM Dương và phe nhóm - đã lột xác thành con hạc - chỉ muốn kêu những tiếng ta, ta... ta hỗ trợ với ý đồ đồng hóa của ĐGM DuMaine như người thợ săn tàn ác. Bản Tuyên Cáo chắc Ngài đã cho vào sọt rác mà nét mực và chữ ký hãy còn ướt. Bản Tuyên Cáo của ngài có phải là một bản ký kết kiểu Hiệp Định Paris để lùi một bước, để rồi tiến lên 3 bước của cộng sản hay không ? Chắc chắn LM Dương hãy còn nhớ, mới tờ mờ sáng hôm sau Hòa Ước Ba lè, cộng sản đã tới tấp pháo kích phi trường Tân Sơn Nhất ?

Lần thứ 3, ngày 21-6-87 tôi chứng kiến một lực lượng trên 200 cảnh sát trong và ngoài nhà thờ, 2 xe chó săn, xe chữa lửa để bảo vệ Thánh lễ do LM Dương và LM Mỹ cử hành cho giáo dân VN mà người Mỹ, Phi lẫn lộn. Khoảng trên dưới 200 người rồi lại đọc kinh bằng tiếng Mỹ. Thử hỏi nếu số giáo dân phản đối chỉ là số ít (theo lời LM Dương) thì hà cớ gì phải thuê một lực lượng cảnh sát đông đảo như vậy ? Có vài mống thì 2 thằng cảnh sát cũng đủ chết toi nó rồi, chứ gì mà phung phí tiền bạc quá vậy, có tốn sức lao động đâu mà biết giá trị của đồng tiền. Liệu rồi LM Dương dùng tiền của giáo dân để thuê mướn cảnh sát và chó săn đến bao lâu nữa ? Giáo dân San Jose quá hiền hòa chứ nếu giáo dân mà thực sự là cộng sản như LM Dương đã chụp mũ thì đâu có chịu đựng bao nhiêu đắng cay để cho LM Dương nhờn như tới giờ phút này. Họ đang đón nhận những thư thách đó như là một Thánh giá Chúa ban. Tôi muốn hỏi trong tình trạng phân hóa và bội tín đó, hỡi Đức Cha DuMaine, LM Dương và phe nhóm, thật sự đang muốn làm kẻ thù của tôi hay bạn tôi ? ***

San Jose ngày 26-6-86

Mời anh ghé Họ Đạo em,
 Mà nghe tâm sự, mà xem dân tình.
 Chỉ hai nguyện vọng thỉnh xin,
 Mà hun hút nẻo, mà in vết hằn.
 Thấy dân khắc khoải, nhọc nhằn,
 Mà tìm quặn thắt, lệ lãn má gầy !
 Thói thường, cách trở Đông Tây,
 Thích đi giảng đạo; dân này thì sao ?
 Tối nào cũng giống tối nào,
 Dân than, dân khóc, dân gào, dân van.
 Giáo luật cho phép rõ ràng,
 Mà sao khép kín tim gan nhị tỳ ?
 Dân xin, ngoảnh mặt cứ đi,
 Đấng thay mặt Chúa, trị vì ai đây ?
 Giáo dân khao khát đêm ngày,
 Lễ nghi Bí tích, Cha, Thầy đoàn viên.

Giận dai, giận dằng, giận diên,
 Giận cá chém thớt, giận nghiêng linh hồn !
 Giận dân đến mất trí khôn,
 Tự tôn, coi rẻ linh hồn giáo dân !
 Chúa ban quyền lực dắt chần,
 Mà sao bỏ dới đoàn chiên gầy còm ?!
 Nhà thờ Họ Đạo tối om,
 Lại đi mở Lễ om xòm tứ tung ???
 Giống như lương thực đầy mâm,
 Mà thất mà buộc mồm dân đói thèm !?
 Vợ chồng có giận, có ghen,
 Can chi bóp cổ dân quên chúng tôi ???
 Trâu bò húc, chỉ chết ruồi,
 Tại sao cấm Lễ chúng tôi, tội gì ???

Làm chi thì cứ làm chi,
 Đến khi hấp hối, sinh thì đừng than ! ***

LÊ THỊ NHƯ HOA

GIÁO DÂN CÓ TỘI GÌ?

CHUYỆN BÊN LỀ

Chuyện “dương gian” đang trở thành chuyện dài, nói hoài không hết. Người thức thối tắc mắc không biết lý do nào khiến Đức Giám Mục không giải quyết được nhanh mà cứ dậm chân tại chỗ gần một năm rồi, trong khi ngân sách tiếp tục thất thu, các linh mục của Họ Đạo Việt Nam không làm việc mà vẫn lãnh tiền giống cái kiểu “sáng vác ô đi, tối vác về”. Truy nguyên vấn đề, chúng ta thấy nhóm dương gian chỉ là cái diện. Vậy các gốc nó ở đâu? Ai không muốn người Công giáo Việt Nam có giáo xứ và tại sao? Ai tạo áp lực và ảnh hưởng Giám Mục đến độ Ngài chỉ nhìn thấy có một chiều. Để trả lời những câu hỏi này, chúng ta thử nhìn vào một vài sự kiện trong quá khứ.

■ Giáo dân kể rằng vào năm 1977 khi Hội Quán Việt Nam (IRCC) mới được thành lập Cơ quan cung cấp dịch vụ xã hội (USCC) của giáo phận chỉ là một văn phòng ọp ẹp trên đường Alameda. Vấn đề định cư giao cho ông Ron Lovato với hai nhân viên, cả ngày ngồi ngáp ruồi, chải tóc. USCC được mở rộng và bành trướng theo lớp sóng người tỵ nạn Việt Nam từ năm 1979. Về mặt chiến lược, USCC rất thềm cơ sở của Trung tâm Họ Đạo vì là nơi tập trung dân thiểu số có lợi tức kém, môi trường hoạt động thật hấp dẫn. Do đó USCC có vận động với Giám Mục chỉ thiết lập Trung Tâm Mục Vụ, theo sơ đồ tổ chức, Trung tâm mục vụ thuộc hệ thống USCC. Vì thế, USCC đã đến đề nghị cha Tịnh tổ chức chương trình này, thực hiện kế hoạch nọ nhưng Ngài cứ ừ hử cho qua nhưng USCC nghiệm được ý Ngài muốn Trung tâm có một tư thế độc lập.

■ Giáo dân kể rằng sau khi bà Hansen về hưu, Đức cha DuMaine cử ông Jim Purcell thay thế và người ta thấy ngay cặp mắt của USCC nhìn thẳng về Trung Tâm với một quyết tâm thôn tính, Purcell là một cựu linh mục, bạn thân của Đức Cha, dĩ nhiên rất có quyền uy trong giáo phận, vì có trách nhiệm kinh tài, USCC rất muốn đặt chân vào Họ Đạo qua chương trình huấn nghệ hay xã hội nhưng lần nào cũng bị đội ngược vì cha già Tịnh làm kỳ đà cản mũi. Cha Tịnh lập trường điện tử Elvotrin và lập dự án xin tài trợ của Tiểu bang nhưng không thành công vì USCC thọc gậy bánh xe.

■ Giáo dân kể rằng sau khi phá hủy dự án của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam, USCC bèn dờ dờ mượn đầu heo nấu cháo, dùng giáo dân Việt Nam làm mồi, để xin tiền cho chương trình “cố vấn tinh thần” cho người tỵ nạn mới sang. Vì nặng thành kiến với Cha Tịnh, USCC báo cáo với Đức Giám Mục rằng Cha Tịnh thiếu tinh thần hợp tác, làm việc gì cũng phải có giấy tờ với ông ấy mới được. Thực ra, đối với cha Tịnh, cơ sở Họ Đạo là do giáo dân đóng góp để tạo mãi, vấn đề chủ quyền phải được đặt ra, không phải ai muốn đến làm gì cũng được. Tuy nhiên, người có tịch thương hay nhúc nhích, Jim Purcell sợ cha Tịnh không đồng ý cho đặt một bà sơ tại Họ Đạo vào mỗi buổi chiều. Vì đã nhận tiền của tiểu bang để làm công việc giúp đỡ người tỵ nạn nên đã mượn hơi Đức Giám Mục bắt cha Tịnh phải đặt bút ký một hợp đồng. Đó là trò chơi bĩ mặt nhau cho bõ ghét. Dĩ nhiên, cha Tịnh biết rõ hơn ai hết là Đức Giám Mục muốn ngài ra khỏi Họ Đạo càng sớm càng hay vì đối với USCC ngài là một chướng ngại vật. Do hợp đồng kể trên chiều chiều giáo dân thấy có ma-sơ “ni-cô” đến ngồi đợi nhưng không thấy ai đến tâm sự thế là tiểu bang bị tiền mất tật mang.

■ Giáo dân kể rằng, ngày 21 tháng 7, 86 sau khi bị các bà xỉ vả không cho vào nhà xứ, vào buổi trưa, cha Dương được cha Sullivan đến đón mang về trụ sở USCC để bàn kế hoạch trở lại Họ Đạo vào buổi chiều với sự hộ tống của cảnh sát. Chiều hôm ấy, khi xe bị chặn tại cổng vào, người ta thấy ma-sơ Marilyn, Giám đốc định cư USCC từ trên xe bước xuống, nổi gót theo sau là cha Dương. Vì không đưa cha Dương vào được Họ Đạo, sơ Marilyn nổi trận lôi đình, viết một bài chửi bới giáo dân và được USCC in ra phổ biến. Các luận điệu chụp mũ này được các anh em Đức Tin, QNCC, nhắm mắt lặp lại liên hồi vì các nhóm này được xem là con đẻ USCC. Vấn đề đặt ra là tại sao USCC chỉ tình ủng hộ cha Dương như vậy. Hỏi tức là trả lời. Công USCC vận động cho được làm cha xứ, dĩ nhiên phải có việc ơn đền nghĩa trả hoặc phải có điều kiện cam kết làm chur hầu, gia nô, hay thứ gì đó mới được USCC đem toàn bộ nhân viên và dành mọi phương tiện cho cuộc vận động ghé chính xứ. Rất tiếc một điều là USCC thích mà giáo dân lại không chấp nhận tư cách điều đóm và phản trắc của Ngài.

■ Giáo dân kể rằng, thành tích của Đức Giám Mục San Jose sẽ đi vào lịch sử. Lịch sử giáo hội sẽ ghi Đức Giám Mục DuMaine là người đã chọn được một linh mục chính xứ đất nhất thế giới: thử làm một bài toán cộng giáo phận phải tốn bao nhiêu tiền để ôm ấp cha Dương: nguyên tiền mướn cảnh sát và chó săn trong ngày lễ phong chức cũng đã 22 ngàn mỹ kim rồi, cộng với tiền cho sở cảnh sát để bảo vệ cá nhân cha Dương và các thánh lễ của ngài sẽ không dưới 100 ngàn. Cũng vì ngài LM Chính xứ cố chịu đấm, nhứt định không rút lui, nên trong năm qua 3 linh mục của Họ Đạo không làm việc mà vẫn được lãnh lương. Như vậy Tòa Giám Mục đã liệng xuống biển 30 ngàn nữa. Trước đây mỗi tháng Họ Đạo thu được trung bình 10 ngàn, như vậy cũng vì cha Dương mà ngân sách thất thu lổi 100 ngàn nữa. Đó là chưa kể việc giáo dân phải mất Thánh lễ và các phép Bí tích, một giá trị vô giá. Ai phải trả món nợ này cho Giáo Hội và Giáo dân? Hỏi tức là trả lời: Giáo dân kể rằng trong thánh lễ

tại Milpitas, cha Dương không thể nào cầm tríd được, vì mình phải mặc áo giáp nặng nề như khi ra chiến trận. Thực ra, đây là một anh lính không can trường tí nào cả, lại quá nhẹ dạ, vì đối với nhóm giáo dân San Jose đơn sơ, thật thà làm gì phải sợ như vậy trong khi bên ngoài có trên trăm cảnh sát, tăng cường thêm bốn xe chó, để bảo vệ cho LM Chánh Xứ đất giá nhất thế giới.

■ Giáo dân kể rằng, một nhân sĩ từ Houston, Texas sang thăm San Jose, cho biết ở bên ấy đồng bào mến trọng Cơ quan USCC lắm nhưng không hiểu sao tại San Jose nhiều người thích đến IRC để làm thủ tục thẻ xanh hay đoàn tụ gia đình. Có lẽ vì USCC tại đây dồn quá nhiều nỗ lực trong việc ấm hộ cha Dương để đặt vào ghế chánh xứ mà coi nhẹ đồng bào chăng? Người tị nạn đừng nghĩ rằng USCC đang bố thí. Các cơ quan thiện nguyện lãnh tiền của chánh phủ Liên bang và Tiểu bang để cung cấp dịch vụ cho họ. Họ có quyền đòi hỏi được phục vụ đúng mức.

NGƯỜI QUAN SÁT

ÂN NHÂN ỦNG HỘ CHÍNH NGHĨA

VŨ ANH NHẬT	\$20.00
Một bà cụ ở Milpitas	\$20.00
Ba My	\$20.00
Anh Nguyễn Đức Luật	\$20.00
Chị Lê Thị Liên	\$20.00
Anh chị Nguyễn Mạnh Hồ	\$40.00
Cô Cheng Vinh Hà	\$20.00
Anh chị Hào	\$20.00
Bố già	\$20.00
Ông Lai Văn Hòa	\$10.00
Cụ Phạm Tế Mỹ	\$10.00
Nguyễn Văn Phan	\$20.00
Bỏ chung	\$259.00

Chúng tôi thay mặt toàn thể Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam chân thành cảm ơn sự ủng hộ của quý vị cho tuần báo Chính Nghĩa

Danh sách ủng hộ Cứu Người vượt biển

(Tiếp theo kỳ trước)

HOANG NGOC NHAN..... \$30.00

Thư tín

ÔNG HÀ KIM TÍNH (HAYWARD)

Thật là đau lòng khi thấy người anh em phía tòa Giám Mục đã và đang “ăn không được thì đạp đổ”. Nếu như người anh em mà cùng một lòng một dạ với Cộng Đoàn Công Giáo Việt Nam thì có lẽ vấn đề giáo xứ thể nhân cũng như Cha Chánh Xứ đã được giải quyết từ lâu.

Theo như tôi thấy: Làm sao mà Đức Cha có thể vui lòng với CĐCGSJ khi chính anh em VN cấu xé nhau.

Xin người Bưu tín trả lời giùm tôi vài câu hỏi.

1. Hiện giờ Giáo sư Trần Công Thiện đang dạy những môn nào ở San Jose.

2. Cộng đoàn của chúng tôi (Nữ Vương Hòa Bình) có thể làm gì để giúp quý vị. (Nếu có thể được).

Tôi rất mong được thấy câu hỏi này đăng trên báo để mọi giáo dân cùng hiểu là quý Cộng Đoàn không có bơ vơ một mình.

*Chủ tịch CĐNVHB
Hà Kim Tính.*

Trả lời:

Đúng như ông nghĩ, những người anh em phía Tòa Giám Mục đã và đang “ăn không được thì đạp đổ”, và làm tan nát chẳng những Cộng đồng Công giáo San Jose mà còn cả Cộng đồng Việt Nam hải ngoại.

Họ đã bịa đặt, thù dệt cuộc đấu tranh này là kỳ thị, là địa phương tranh đấu giữa Bùi Chu với Phát Diệm, giữa Vinh với Hà Nội, giữa Hà Nội với Sài Gòn.

Thưa ông, ai cũng nhìn thấy là nếu không có những thành phần mùa rổi và phá ngang của

những người anh em Liên Lực Lượng thì vấn đề giáo xứ thể nhân và linh mục Lưu Đình Dương đã được giải quyết từ lâu rồi.

Và sau đây, chúng tôi xin lần lượt trả lời 2 câu hỏi của ông:

1. Hiện nay giáo sư Trần Công Thiện đang dạy 2 môn tại San Jose City College:

— Văn hóa Việt Nam (Introduction to Vietnamese Culture) còn được gọi là Social Science 40 với 3 tín chỉ, là những tín chỉ (unit) đòi hỏi người sinh viên phải hội đủ để tốt nghiệp bán phần kỹ sư.

— Giáo dục hướng nghiệp (Career Planning).

2. Cộng Đoàn Nữ Vương của quý vị có thể giúp cho chúng tôi bằng 2 phương cách:

— Cầu nguyện.

— Kêu gọi những người anh em đang đánh phá Cộng Đồng Công Giáo cũng như LM Lưu Đình Dương nên hồi tâm nghĩ lại đến phần rổi linh hồn của giáo dân, quyền lợi tối thượng của giáo hội Mẹ mà chấm dứt ngay những hành động đem cảnh sát và chó săn vào nhà thờ vừa làm ô uế chốn trang nghiêm vừa làm mất nhân cách của linh mục Việt Nam.

Thay mặt Tuần Báo Chính Nghĩa, chúng tôi xin gửi đến ông Chủ Tịch và quý Cộng Đoàn lời cảm ơn chân thành của chúng tôi.

PHẠM VĂN NHU (HOUSTON - TEXAS).

Trước năm 1975, tôi là giáo sư môn Giáo Dục Cộng Đồng tại trường Sư Phạm Vĩnh Long. Với bằng cử nhân giáo khoa tôi được tuyển chọn theo học khóa huấn luyện giáo sư các Trường Sư Phạm trong thời gian 1 năm (68-69) tại Đại học Sư Phạm Sài Gòn. Một trong những thầy dạy của tôi là GS

Thiện, tác giả quyển Nền Giáo Dục Cộng Đồng. Trong cuộc tranh đấu của giáo dân San Jose tôi nghe nói đến ông Thiện và ông Bài, không biết có phải GS Thiện, thầy cũ của tôi không, kính nhờ ông hỏi hộ?

Trả lời

Theo sự dò hỏi của chúng tôi, GS Trần Công Thiện, Giảng sư, Ban Giáo Dục, Viện Đại Học Sài Gòn, chính là thầy cũ của ông. Ngoài các môn Giáo Dục Cộng Đồng trong khóa đào tạo Giáo Sư các Trường Sư Phạm, GS Thiện còn phụ trách các môn: Lịch sử và Triết Lý Giáo Dục, Các Vấn Đề Giáo Dục, Quản Trị và Thanh Tra Học Đường, trong chương trình huấn luyện giáo sư trung học đệ nhất cấp và đệ nhị cấp từ 1968 đến 1975.

Chúng tôi được biết thêm là năm 1971, Bộ Giáo Dục cử GS Thiện kiêm nhiệm chức vụ Giám Đốc Nha Học Bổng và Du Học. Giáo sư đã giúp Giám Sát Viên điều tra các vụ lem nhem trong vấn đề du học. Nha này có trước sau 7 vị giám đốc, GS Thiện là vị giám đốc thứ 6, có công lớn trong việc cải tiến kế hoạch đào tạo nhân tài tại hải ngoại. Cuối năm 1974, GS Thiện được trở về Đại Học Sư Phạm toàn thời gian để soạn Luận án Tiến sĩ Giáo Dục đầu tiên của viện đại học Sài Gòn. Bộ giáo dục đã xét công trạng và ân thưởng cho GS Thiện, nguyên Giáo Đốc Nha Du Học, Bội Tinh Văn Hóa Giáo Dục, ấn ký ngày 19 tháng 4, 1975. Đây là Bội tinh cuối cùng của Việt Nam Cộng Hòa, hiện được treo tại văn phòng của GS Thiện như là một bảo vật.

Ông có thể liên lạc với GS Thiện qua địa chỉ của Tuần Báo Chính Nghĩa.

ÔNG NGUYỄN VĂN PHÓNG (San Francisco)

Chuyện cảnh sát Milpitas dùng bút chì mở viết lên mặt và lên người bốn thành viên của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam sau khi bắt giữ vô cớ là chuyện có thật 100% đấy ông ạ. Chúng tôi không hề dám đặt điều hay thêm bớt đâu. Như ông thấy đó, Hiệp Hội Luật sư Á Châu đã gửi hẳn 1 kháng thư trong đó có đoạn:

“Hành động viết lên mặt và thân thể những người bị bắt giữ là những hành vi mất nhân phẩm, vô liêm sỉ và hoàn toàn trái ngược với thiên chức nghề nghiệp và không thể biện minh được nơi 1 sĩ quan bảo vệ trật tự công cộng. Những hành động này có tính cách hạ nhục nhân phẩm, kỳ thị chủng tộc và gọi lại hình ảnh thời Đức Quốc Xã xa xưa”

Tuy nhiên như ông biết việc làm của cảnh sát trên đây đã được Linh mục Lưu Đình Dương cùng với linh mục Tổng quản Sullivan yêu cầu và với sự phụ họa của Đức Giám Mục DuMaine. Dùng cảnh sát và chó săn ngày 18/6/86 chưa đủ. Lần này Tòa Giám Mục San Jose và linh mục Lưu Đình Dương lại tái diễn trò dùng bạo lực để đàn áp giáo dân.

ÔNG LÊ VĂN THÂM (DALLAS - TEXAS)

Vâng, ông nói đúng. Mặc dầu ở xa nhưng sau khi đọc kỹ bản văn của Tuyên cáo Hòa Giải và Hợp Tác được ký kết bởi Đức Giám Mục DuMaine cùng 2 đại diện của CĐCGVN là Giáo sư Trần Công Thiện và Tiến sĩ Trần An Bài vào ngày 10/5 thì chính Đức Giám Mục DuMaine đã vi phạm ở thỏa hiệp là đã không thực hiện việc tái lập thánh lễ tại Họ Đạo ở số 685 Singleton Road. Thêm vào đó cũng chính Đức Giám Mục DuMaine đã hỗ trợ việc xử dụng chó và cảnh sát ở nhà thờ St. Elizabeth, chữ ký chưa ráo mực mà Đức Giám Mục DuMaine đã vi phạm. Điều này công luận tại miền Bắc Cali đã bắt đầu nhận thức và lên án Tòa Giám Mục San Jose.

Còn việc Linh mục Lưu Đình Dương và linh mục Cao Phương Kỳ đã tìm đủ mọi cách ngăn cản hay phá vỡ việc thi hành và tuân lệnh bản Công Bố Chung thì chúng tôi đã biết trước bởi lẽ nếu thi hành thật sự và đúng đắn Bản Văn này thì linh mục Lưu Đình Dương, Cao Phương Kỳ và bè nhóm sẽ bị loại bỏ.

Chúng tôi xin ghi nhận lời phê bình của ông, sẽ sửa chữa. Chúc ông thành công trong nghề nghiệp mới tại bệnh viện Dallas. Khi nào có dịp đi Dallas chúng tôi sẽ ghé thăm và ngược lại có dịp về San Jose, xin ông đến Trung Tâm Công Giáo để hàn huyên với đồng bào và anh em trong Tòa Soạn Chính Nghĩa nghe. Thân.

ÔNG PHẠM VĂN TỀ (NEW MEXICO).

Việc ông dự định tổ chức hôn lễ tại San Jose với cô bạn. Nếu ông muốn CĐCGVN giúp đỡ, xin ông liên lạc với Ban Mục Vụ hoặc với linh mục Tổng Tuyên Ủy của Cộng Đồng. Còn nếu ông muốn 2 Cha phó, Linh mục Đỗ Văn Đỉnh hay linh mục Nguyễn Chính thì xin ông liên lạc thẳng với 2 cha. Còn linh mục Lưu Đình Dương thì như ông bảo là ông không muốn ông cha này dính dấp đến lễ cưới của ông thì ông phải nói trước và nói thẳng cho

linh mục Dương biết, chứ bao nhiêu lần rồi, cứ vờ vờ đi với linh mục Đỗ Văn Đĩnh, nhìn trước nhìn sau thấy không ai là nhảy tọt lên đồng tế với cha Đĩnh ngay.

Ông cứ suy nghĩ và liên lạc với Ban Mục Vụ của Cộng Đồng để được hướng dẫn.

Còn câu hỏi thứ 2 của ông về Ca Đoàn Chính Nghĩa có thể hát giúp cho Đám cưới của ông không? Xin ông liên lạc thẳng với Ca Trưởng là anh Trần Đình Bá. Chúng tôi nghĩ không có gì trở ngại đâu vì hiện nay lễ cưới ở nhiều nơi khác nhau theo lời xin và yêu cầu của các cô dâu và chú rể.

BÀ NGUYỄN THỊ TUYẾN (DJAKARTA - INDONESIA)

Đọc thư Bà chúng tôi ngạc nhiên và xúc động vô cùng. Không hiểu làm sao Bà có được mấy số Chính Nghĩa và cuốn Video “Ước Mơ Giáo Xứ”. Mãi đến khi liên lạc với số điện thoại của Bà Dung do Bà cho, chúng tôi mới biết là tất cả những tài liệu này do Bà Dung gửi cho Bà.

Xin cảm ơn những lời khen ngợi của Bà cũng như những dự tính mà Bà định làm để giúp Chính Nghĩa. Bà làm việc cho hãng hóa chất ký khế ước dài hạn như vậy thì chắc lâu lắm Bà mới có dịp về lại San Jose. Hy vọng ngày Bà về Cộng Đồng đã có Giáo Xứ và Cha Sở biết thương dân. Kính.

ÔNG TRẦN VĂN ĐÔNG (MODESTO)

Chúng tôi đã chuyển những lời tố giác của ông qua Ủy Ban Điều Tra Tư Cách và Đạo Đức của Linh mục Lưu Đình Dương. Ông có thể xin cho thêm vào hình ảnh để minh chứng sự kiện đó được không,

Còn câu hỏi thứ 2 của ông, xin ông đọc Chính Nghĩa số 49, trang 16 ở phần trả lời cho ông Nguyễn Văn Nghĩa ở San Leandro. Chúc ông gặp nhiều may mắn trong duyên tình mới. Kính.

ÔNG NGUYỄN VĂN PHÚC (RENO - NEVADA)

Thành phố Reno là 1 thành phố giải trí ăn chơi. Vậy mà ông đã dành thì giờ rảnh rỗi để nghiên ngẫm Chính Nghĩa thì quả thật ông là người có lòng với Giáo Hội đau khổ tại quê nhà và tương lai của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại hải ngoại.

Chúng tôi đã gửi tập tài liệu Xây Dựng Cộng Đồng để ông và bạn bè nghiên cứu xem có thể áp dụng được tại Reno không. Chúng tôi sẵn sàng có mặt tại đây để cố vấn và giúp quý vị theo khả năng

chúng tôi.

Về câu hỏi thứ 2 của ông, xin ông đọc Chính Nghĩa 49 trang 16 ở phần trả lời ông Nguyễn Văn Na (Washington D.C.) và để rộng đường dư luận dưới đây chúng tôi sẽ cho in lại phần Tin Giờ Chót của Văn Nghệ Tiền Phong số 275.

Phe ủng hộ Đức Cha Dumaine sống sờ

Cuộc tiếp xúc giữa hai phe cũng như cuộc họp báo để ra tuyên cáo chung thành lập Ủy Ban Hòa Giải đã xảy ra bí mật, nhanh chóng, bất ngờ, không có sự tham khảo ý kiến cũng như thông báo cho phe giáo dân thường hay ủng hộ lập trường của Đức Cha và của Linh mục Lưu Đình Dương. Một lãnh tụ của phe này — xin được giấu tên — coi đây là một sự bỏ rơi, một điều “phản bội” của Đức Cha khi được người viết bài tiếp xúc bằng điện thoại.

Người lãnh tụ nói trên còn đi xa hơn nữa để nói thêm rằng “có lẽ trong tương lai phe chống đối Đức Cha Dumaine không phải là hai ông Trần An Bài và Trần Công Thiện mà chính là phe của chúng tôi”

Như vậy là thế cờ đã xoay ngược hẳn, phe chống đối có thể trở thành phe ủng hộ và phe ủng hộ trở thành phe chống đối. Tất cả có lẽ cũng chỉ vì văn thư tối hậu của Tòa Thánh Vatican, quyền bính cao nhất và cuối cùng mà mọi người Công giáo phải tuân theo, nếu không muốn bị vạ tuyệt thông, như hai ông Bài và Thiện trước đây.

Ai thắng, ai bại ?

Khi người viết hỏi có coi việc thay đổi thái độ của Tòa Giám Mục đối với phe chống đối là một thắng lợi không, ông Bài trả lời : “Chúng tôi không hề coi đây là một thắng lợi vì trong cuộc tranh đấu hoàn toàn vì lý do tôn giáo, không có bên nào thắng, không có bên nào bại”. Ông nói thêm rằng đây là một “hồng ân Đức Cha Dumaine dành cho giáo dân của Ngài, một cử chỉ phát xuất từ tình thương, tình thương trong Chúa Kitô”. Chúng tôi cảm ơn Chúa và cảm ơn Ngài.

Ông Bài kết luận một cách đạo đức và khiêm tốn qua lời phát biểu trên.

Nhưng trước đó ông cũng cho biết “chúng tôi không thể khoán trang vắn mệnh giáo xứ và giáo dân cho các Linh mục và chúng tôi vẫn tiếp tục nói lên tiếng nói xây dựng của chúng tôi qua tờ báo Chánh Nghĩa.

TIN GIỜ CHÓT : Tin mới nhất cho biết Ủy Ban Hòa Giải đã họp phiên khoáng đại đầu tiên với sự hiện diện của Đức Cha Dumaine trong ngày thứ bảy 23.5 vừa

qua. Ủy Ban này có 4 thành viên, 2 thành viên phe chống đối gồm có hai ông Trần Công Thiện và Trần An Bài và hai thành viên phe ủng hộ Đức Cha. Một thành viên trung lập đã từ chối không nhận lời ngồi vào Ủy Ban Hòa Giải.

Ông Trần An Bài cho biết đây chỉ là một phiên họp sơ bộ, nặng phần thủ tục hơn là thực chất để giải quyết các vấn đề được đặt ra. Ngoài ra theo ông Trần An Bài thì phe chống đối rất bất mãn vì lời Linh mục Lưu Đình Dương lên án họ là Cộng sản. Theo chỗ người viết bài được biết thì phe chống đối đang tìm bằng chứng về sự liên hệ giữa Linh mục Lưu Đình Dương (thuộc địa phận Vinh) với hai Linh mục thân Cộng Nguyễn Đình Thi và Trương Đình Hòa (địa phận Vinh) đã hoạt động nhiều năm ở bên Pháp. Nguồn tin thông thạo cho biết Linh mục Lưu Đình Dương đã qua Pháp nhiều lần và đã có mặt ở Pháp khi đáng lý ra Linh

mục phải tham dự Đại hội Công giáo tổ chức ở California vào năm 1980 với tư cách là Linh mục Phó của Cha Tịnh. Linh mục Nguyễn Văn Tịnh, lúc đó là Chủ tịch Liên

Đoàn Công Giáo Việt Nam đứng ra tổ chức Đại hội này, một đại hội thành công mỹ mãn, đem lại tiếng vang tốt đẹp cho người Công giáo hải ngoại.

NGUYỄN TRỌNG

275-VAN NGHE TIEN PHONG-17

**BÀ NGUYỄN KIM OANH (NEW YORK)
BÀ NGUYỄN THỊ DUNG (EUOEKA)**

Hai Bà ở cách xa nhau hàng vạn dặm, 1 người thì ở Đông Bắc Mỹ, 1 người thì ở miền Tây Hoa Kỳ, Bắc Cali giáp với Tiểu bang Oregon, vậy mà có cùng chung tư tưởng là đã đề nghị với chúng tôi trong việc nói rộng Tuần báo Chính Nghĩa tầm mức hoạt động không phải chỉ để cho giáo dân Công giáo mà nên nói rộng chung cho cả đồng bào ở hải ngoại.

Đúng vậy, Ban Lãnh Đạo và Tham Mưu của CĐCGVN đã quyết định, để kỷ niệm ngày Tuần Báo Chính Nghĩa tròn 1 tuổi. Sau số báo 50, Tuần Báo Chính Nghĩa sẽ đổi khổ từ khổ nhỏ sang khổ nhật báo và sẽ tăng ấn bản từ 3,500 lên 10,000. Dĩ nhiên tầm mức hoạt động và phổ biến sẽ rải khắp 50 tiểu bang tại Hoa Kỳ cũng như những nơi quy tụ đông đảo người Việt hải ngoại.

Xin 2 Bà đón xem Tuần Báo Chính Nghĩa Bộ Mới sẽ ra mắt độc giả vào sáng ngày thứ bảy 11/7 sắp tới. Cảm ơn về ý kiến xây dựng và xin 2 bà góp ý thêm về việc phát triển Cộng Đồng. Kính.

ÔNG PHAN ĐÌNH DỤ (TOKYO)

Ông đã ở Nhật 20 năm mà còn viết một cách rất là lưu loát như vậy. Xin ngưỡng mộ ông đó. Sẽ đăng bài của ông trong Chính Nghĩa Bộ Mới.

Vâng theo ý muốn của ông. Chúng tôi sẽ chỉ ghi bút hiệu. Ông yên chí, chúng tôi sẽ không tiết lộ cho bất cứ một ai.

Sẽ gửi báo liên tục cho ông. Xin ông viết bài cho Chính Nghĩa. Chúng tôi để tự do, ông muốn viết gì cũng được. Nội dung phải xây dựng, chống cộng và hướng về việc bảo vệ giá trị cổ truyền của người Việt Nam.

Hy vọng sẽ nhận được thêm bài của ông. Kính.

CHỊ HÀ THỊ XUYẾN (NEW MEXICO)

Xin cảm ơn về những lời đề nghị của Chị. Đang nghiên cứu.

Về việc Linh mục Lưu Đình Dương tại sao lý lợm như vậy. Chúng tôi xin chị viết thư hỏi thẳng Cha Dương, làm sao chúng tôi trả lời được.

Còn chuyện các người bạn bên Liên Lục Lượng tuyên bố những điều không đúng đắn đó. Xin chị thông cảm cho. Từ từ anh em học hỏi những người lãnh đạo của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam hy vọng sẽ đỡ hơn. Như chị thấy, thỉnh thoảng Giáo sư Trần Công Thiện cũng như Tiến sĩ Trần An Bài nói một cách thẳng thắn gần như mắng mỏ hay la rầy anh em trong nhóm Liên Lục Lượng chỉ nhằm mục đích xây dựng anh em mà thôi. Tục ngữ Việt Nam chẳng vẫn thường bảo:

*"Thương con cho roi, cho vọt
Ghét con cho ngọt, cho bùi"*

đó sao. Thân.

Chúng tôi đã nhận được các thư sau đây:

Trần Văn Mạnh (Sacramento), Nguyễn thị Chi (Oakland), Lê Văn Nam (San Jose), Nguyễn Văn Hiếu (Bàn Kèn Đồng) (Austin - Texas), Nguyễn Văn Cư (Toronto - Canada), Phạm Văn Khai (Santa Ana)

NGƯỜI BUU TÍN

*Đem chính-nghĩa để thẳng hung-tân
Lấy chí-nhẫn mà thay cường-bạo*

LOVELESS MARRIAGE

LUỒN

QUỐC THIỀU

(tiếp theo)

Thấm thoát thế mà Cha Dinh đã đến San Jose được hơn một tháng rồi. Đường đi nước bước bên này dễ quen thuộc. Xứ Mỹ chỗ nào cũng thế. Trung tâm thành phố gần những dãy nhà cũ rích. Nhiều cái dinh thự cao ngất với những bức tường rong rêu nứt rạn, trông xiêu vẹo lắm. Chúng chỉ chờ một cơn gió phất phơ hoặc một trận động đất nhỏ là lăn đùng ra ăn vạ ngay. Các cửa tiệm buôn bán của người bản xứ cũng như những người khách có khuynh hướng di chuyển ra vùng ngoại ô xa lánh cái phố xá già nua. Nhường chỗ lại cho một số người lớn tuổi không nhà không cửa, râu ria xồm xoàm, tối ngày lêu bêu hóng mát, tùm năm tùm ba bàn tính những chuyện trên trời dưới đất. Đêm đến, bọn người này lại ngủ bờ ngủ bụi ở vỉa hè hoặc tại các ghế đá ngoài công viên. Thỉnh thoảng một chiếc xe cứu thương vun vút lao đi, hụ còi inh ỏi, tấp vô một góc đường nào đó, rồi khuân về nhà thương 1 thân xác bơ phờ, mềm nhũn, hơi thở hơi hóp như đang dọn đường để từ giã cõi đời ô trọc này. Thế nhưng nhà thương cũng chẳng cần thuốc thang chạy chữa gì, chỉ tiếp giúp bệnh nhân một bữa no bụng rồi thả về là khỏi bệnh ngay. Ngày hôm sau lại thấy con bệnh lang thang trên dãy phố quen thuộc như những ngày đã qua.

Càng ra xa thành phố, nhà cửa, đường xá và những trung tâm dịch vụ lại càng mới mẻ và sang trọng hơn. Những con đường tráng nhựa rộng rãi với làn sơn trắng, vàng; các bảng tên đường màu xanh chữ trắng... mọi thứ đều na ná như những nơi cha Dinh đã lặn lội trải qua. Tuy thế, cha cũng nhờ Luồn dẫn đi dạo phố đến mấy lần. Thăm dân cho biết sự tình. Hôm đi qua tiệm bán đồ phết thái ngoài phố, trông thấy cái máy chữ thời cổ lỗ sĩ,

mắt cha đã sáng rực lên. Vội vã lôi trong túi ra cuốn sổ ghi rõ: một máy đánh chữ cũ.

Lúc bấy giờ nhà xứ dành riêng cho các cha VN là những căn phòng bỏ trống lâu ngày của chủng sinh Thánh Giuse. Nơi đào tạo các LM tương lai cho địa phận, cũng là nơi ĐGM làm việc. Chủng viện nằm trên ngọn đồi xanh bát ngát. Đẹp và thơ mộng. Buổi sáng, làn mây lững lờ bao quanh lấy ngọn đồi, đọng trên các cành liễu những giọt sương mai lóng lánh tựa như những giọt lệ trên bờ mắt giai nhân. Ánh nắng tươi sáng buổi ban mai vừa đủ làm ấm lòng người. Liu lo trên cành cây, vài loại chim nháy múa đua nhau ca hát để tăng thêm vẻ sống động của ngọn đồi. ĐGM rất yêu thích súc vật. Chung quanh mái chủng viện cổ kính còn có những lồng chim quý. Hồ cá vàng lộng lẫy và quý phái biểu tượng sự dư giả của một vị chủ chiên. Đặc biệt Ngài rất thích nuôi chó béc-dê. Con chó to lớn, lông dài và mượt, suốt ngày kè kè bên người chủ quyền uy, làm nổi da gà những kẻ yếu bóng vía.

Cha An đã nài nỉ mãi, ĐGM mới đồng ý cho cha Dinh được một phòng. Lúc đầu ĐGM có vẻ khó chịu lắm. Cha An trình bày:

— Thưa ĐGM, cha Dinh là vị LM trẻ, đạo đức và rất hăng say. Nếu ĐGM bằng lòng cho cha Dinh ở lại đây, chắc chắn cha sẽ giúp cho địa phận nhiều. ĐGM trả lời:

— Cha nghĩ coi, giáo dân VN ở đây giới hạn quá, thế mà cứ lâu lâu cha lại rước về một cha. Đất Mỹ này rộng rãi bao la, sao không tản ra, lại cứ châu đầu vào một chỗ là thế nào?

Cha An thừa hiểu rằng đối với số giáo dân khoảng 2 tới 3 ngàn mà những 7 LM VN muốn hy sinh coi sóc thì hơi nhiều. Nhưng nghĩ tới tình cảnh của cha Dinh, lao đao lận đận quá sức, đã thử thời vận nhiều nơi, mà chỗ nào cũng xui xẻo cả. Cha An cố gắng van nài với ĐGM:

— Thưa ĐGM, ở những địa phận khác cũng có nhiều LM VN lắm. Cha Dinh đã đi nhiều nơi, không đâu hợp với Ngài cả. Khí hậu ở đây lại tốt nữa. Xin ĐGM thương cho.

ĐGM gất lên:

— Các cha không hiểu gì cả. Đâu phải muốn nhận ai là nhận đâu. Các cha sống trong địa phận này tôi phải chịu trách nhiệm về nhiều vấn đề. Lại còn lương lậu nữa, chứ có phải công không đâu?

Câu nói gắt gỏng ấy chẳng khác gì gáo nước lạnh tạt vào mặt cha Dinh. ĐGM đưa mắt nhạt nhẽo liếc nhìn cha Tường Dinh khép nép bên cạnh cha An, rồi quay sang vuốt ve vỗ về chú chó béc-dê đang nhe răng lè lưỡi bên cạnh chủ. Nhưng thái độ của ĐGM vẫn không làm cha Dinh nản chí. Cơ hội may mắn ít khi đến 2 lần trong một đời người. Nghĩ như vậy, cha Dinh liền quỳ sụp xuống trước mặt ĐGM. Tay phải ngài vẫn vuốt ve con vật quý, tay trái Ngài đưa ra, cha Dinh vội vã nắm lấy... Sau lần hôn nhẵn gần 5 phút đồng hồ ấy, ĐGM đã cảm động không ít. Ngài cúi xuống, nâng cha Tường Dinh dậy và ôn tồn:

— Thôi được cha cứ tạm ở đây đi. Tôi sẽ cố gắng giúp cho.

Cha Dinh vui sướng, không ngớt lời cảm tạ ĐGM và hai cha xin cáo biệt.

Bước ra khỏi phòng làm việc của ĐGM, cha Dinh nhanh nhẹn rút trong túi ra cái khăn mùi xoa để lau khô hai dòng lệ đang lăn dài trên đôi gò má, mà cha cũng không biết mình đã khóc từ lúc nào.

Chiều hôm ấy, Luồn là người đầu tiên nhận được tin sốt dẻo đó.

— Làm ơn cho tôi gặp ông kỹ sư Luồn.
Nhắc điện thoại lên, Luồn nhận ngay được đầu giây bên kia là cha Dinh.

— Dạ, thưa con Luồn đây Cha.

Cha Dinh vui vẻ:

— ĐGM bằng lòng cho tôi ở lại địa phận này rồi.

Luồn reo lên:

— Vậy hả Cha? Sao lúc trước nghe nói Ngài không muốn nhận thêm Cha VN nào nữa?

Cha Dinh giải thích:

— Thì trên nguyên tắc là vậy. Nhưng khi tôi trình bày những dự án thì ĐGM chịu ngay. Minh có khả năng làm việc, ai chẳng muốn nhận.

— Cha tài giỏi quá. Con phục Cha đấy.

Cha phịa thêm:

— ĐGM mới bằng lòng cho tôi làm cha phụ tá thôi. Ngài hứa vài năm nữa sẽ cho tôi chức Chánh Xứ của Họ Đạo VN.

Cha Dinh dám nói như vậy vì Cha tin rằng chỉ cần ở đây ít năm là Cha có đủ tư cách để đoạt chức Chánh Xứ.

— Không biết Chúa Nhật này giáo dân còn đi hái ớt nữa không? Cha hỏi.

— Dạ còn, Cha có muốn đi không?

— Có chứ, anh tới chở tôi đi nhé.

— Vâng con sẽ tới đón cha.

Hôm đi hái ớt cha Dinh gặp gỡ nhiều nhân vật trong Cộng Đồng. Luồn cũng giới thiệu 2 người bạn thân là Nhao và Nhắng với cha Dinh. Bốn cha con tính nết hợp nhau quá. Họ hứa sẽ giúp đỡ Cha trong việc gây dựng chức Chánh Xứ sau này. Trước khi ra về, cha Dinh lại cẩn thận móc cuốn sổ tay ra, ghi rõ ngày, tháng và năm để ghi nhớ rằng mình đã hái ớt tại Morgan Hill. Về đến nhà Cha có nói với Luồn, Nhao và Nhắng:

— Thôi vậy là đủ rồi. Các anh cũng chớ cần đi hái ớt làm chi nữa. Tôi thấy ở trong Tòa Giám Mục này còn khối việc quan trọng hơn hái ớt.

Cũng từ hôm đó Cha Dinh trở nên biết yêu thích

cây kiểng, vườn hoa, chim chóc và súc vật. Mỗi sáng Cha thức dậy sớm, vun xới những vườn hoa trong công viên Tòa Giám Mục. Chăm sóc các lồng chim cò ở hành lang. Buổi chiều sau khi ĐGM bước ra khỏi văn phòng làm việc, cha Dinh đứng chờ sẵn để dẫn chú chó beç-dê đi dạo mát xung quanh cái công viên rộng lớn. Giúp chú chó được hít thở bầu không khí trong lành, đồng thời làm cái nhiệm vụ bắt buộc của con vật cả ngày chỉ quanh quẩn trong phòng làm việc.

Những việc tầm thường và nhỏ nhoi ấy, chính là những bậc thang dẫn dắt cha Dinh lên chức vụ cao cả trong tương lai.

CHỖ SĂN VÀ CẢNH SÁT LẠI ĐƯỢC HUY ĐỘNG ĐỂ BẢO VỆ CHO CHA DƯƠNG CỬ HÀNH LỄ!

SAN JOSE (CT) - Hơn 200 cảnh sát viên và bốn xe chó săn cùng một xe cứu hỏa được tăng cường chung quanh khu vực Nhà Thờ St. John The Baptist ở số 297 Main St., Milpitas để bảo vệ, do linh mục Lưu Đình Dương cử hành thánh lễ tại đây vào lúc 4 giờ 45 chiều ngày chúa nhật 21.6.

Được biết vì nhà thờ Elizabeth không đồng ý để linh mục Lưu Đình Dương xử dụng cử hành thánh lễ tại đây vì giáo dân Mỹ không muốn giao xứ của họ dính dấp vào vụ tranh chấp giữa tòa Giám Mục San Jose và cộng đồng Công Giáo Việt Nam nên họ đã yêu cầu di chuyển thánh lễ đi nơi khác.

Đến 4 giờ 15 phút chiều chúa nhật, ban lãnh đạo cộng đồng Công Giáo cho biết họ đã đưa ra quyết định tẩy chay thánh lễ do linh mục Lưu Đình Dương cử hành tại nhà thờ St. John với lý do là chó và cảnh sát đã làm mất sự tôn nghiêm của thánh đường.

Trả lời một câu hỏi là tuần tới cộng đồng Công Giáo Việt Nam có tham dự thánh lễ tại Milpitas nữa không?

Tiến sĩ Trần An Bài đã cho biết:

— Thánh lễ được gọi là dành cho người Việt Nam, nhưng số người Mỹ và cảnh sát chim tham dự đã đông hơn nhóm cha Dương. Trong thánh lễ, các giáo dân Việt đã phải đọc kinh bằng tiếng Mỹ. Giáo dân chúng tôi sẽ chỉ đi lễ khi nào thánh đường không có chó và cảnh sát rình rập và thánh

lễ không được sử dụng như một phương tiện đồng hóa và phá nát cộng đồng chúng tôi mà thôi.

Cảnh sát trưởng Murray của sở cảnh sát Milpitas cũng đã dành cho đặc phái viên Việt Nam Nhật Báo 15 phút phỏng vấn. Sau đây là nội dung cuộc phỏng vấn vào chiều chủ nhật 21-6 tại Nhà Thờ St. John The Baptist.

— Xin ông cảnh sát trưởng cho độc giả Việt Nam Nhật Báo biết là ông đã nghĩ gì về hành động của một số nhân viên thuộc quyền của ông đã dùng bút chì mờ mà vẽ lên mặt và thân thể của bốn người bị bắt giữ vào chiều ngày 7-6 vừa qua?

Cảnh sát trưởng Murray:

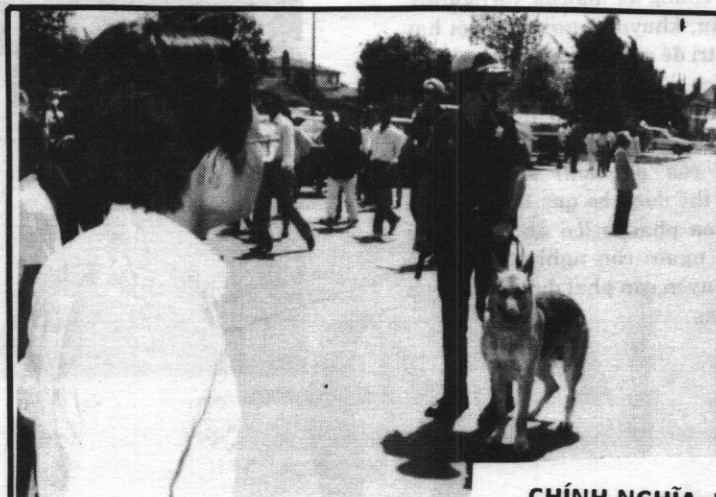
— Đó là một điều đáng tiếc. Nhân viên chúng tôi đã hành xử không

đúng. Chúng tôi đã điều tra, xử phạt những nhân viên đó rồi.

— Ông cảnh sát trưởng có dự định xin lỗi cộng đồng Công Giáo Việt Nam không? và nếu có thì chừng nào điều đó được thực hiện. Còn việc tổ chức một buổi điều trần để sở cảnh sát trả lời cho một số thắc mắc của Cộng Đồng Việt Nam về vấn đề vi phạm hiến pháp của sở cảnh sát Milpitas chừng nào sẽ được thực hiện?

— Tôi đã viết thư trả lời Hiệp Hội Luật Sư Á Châu vào thứ tư vừa qua. Tôi đã viết thư trả lời cho giáo sư Trần Công Thiện, chủ tịch cộng đồng Công Giáo Việt Nam vào sáng ngày mai. Còn việc tổ chức một buổi điều trần thuộc thẩm quyền của hội đồng Thành Phố và Tòa Thị Chính Milpitas.

TRÍCH VIỆT NAM NHẬT BÁO
THỨ BA NGÀY 23 THÁNG 6 NĂM 87

11 LUẬT SƯ VIỆT MỸ LÊN AN HÀNH ĐỘNG VI PHẠM NHÂN QUYỀN CỦA CẢNH SÁT MILPITAS

SAN JOSE (TM) - Trong một bản tin phổ biến báo chí của 11 luật sư Việt Mỹ lên tiếng và phản đối những hành vi quá trớn của cảnh sát Milpitas đã hành xử bằng cách dùng bút chì mờ viết trên mặt và thân thể của 4 người thuộc cộng đồng Công Giáo Việt Nam hôm chiều 7-6 tại nhà thờ Elizabeth Milpitas. Ký tên trong bản tin phổ biến báo chí này người ta thấy gồm các luật sư Việt Mỹ sau đây :

Đỗ Văn Quang Minh - Đoàn Văn Xuyên, Nguyễn Công Bình, Nguyễn Hữu Thống, Nguyễn Duy Tiếp, Ann Marie Hurlbut, Robert J. Katz, John Schroeder, Leonard B. Sprinkles, Vũ Ngọc Trác, Thái Lưu.

Để rộng đường dư luận, Việt Nam Nhật Báo xin đăng nguyên văn bản tin báo chí của 11 luật sư Việt Mỹ.

23-6-1987

ỦY BAN VIỆT MỸ BẢO VỆ NHÂN QUYỀN.

(VACAA) - Cục lực phản đối và tố giác những hành vi hung bạo của sở Cảnh Sát Milpitas khi bắt giữ 4 người Việt Nam khi đi dự lễ ở nhà thờ thánh Elizabeth. Cảnh sát đã ngược đãi, chế nhạo và lăng nhục những người Việt Nam đó. Phương thức viết trên mặt và thân thể của những người bị bắt giữ đã không minh chứng và bào chữa được về những hành vi xâm phạm đến Dân Quyền và Nhân Quyền được đảm bảo bởi hiến pháp Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ, những luật lệ liên bang và tiểu bang. Những hành vi dã man đó lại được hành xử bởi một cơ quan được mang danh là "Bảo Vệ và Phục Vụ" thì quả thật đó là những thách thức vào Công Lý và sự công bằng của luật pháp. Tất cả mọi người sẽ không thể nào vì chủng tộc màu da, tín ngưỡng, nam nữ, khuynh hướng xã hội hay chính trị để có thể bị kỳ thị và đối xử một cách tàn tệ và không được bảo vệ bởi những quyền tự do theo như hiến định. Tất cả những hành vi bạo ngược của sở cảnh sát Milpitas không thể được bỏ qua một cách dễ dàng mà phải bị lên án bởi tất cả những người còn nghĩ đến vấn đề nhân quyền cần phải được bảo vệ và tôn trọng.

Những hành vi kinh hoàng và vô nhân đạo đó chỉ có thể xuất hiện dưới những chế độ chuyên chế và độc tài mà thôi.

Ủy Ban Việt Mỹ bảo vệ nhân quyền cùng với các hội đoàn quan tâm đến những hành vi bị đối xử bạo ngược bởi cảnh sát không thể và không bao giờ có thể tái diễn lại. Chúng tôi đòi hỏi một cuộc điều tra ngay tức khắc bởi các cấp thẩm quyền từ địa phương đến tiểu bang và liên bang. Một cách riêng chúng tôi đòi hỏi chính quyền của thành phố Milpitas phải thi hành những điều sau đây :

- 1.) Chính thức lên tiếng xin lỗi với những người đã bị hành xử một cách bạo ngược.
- 2.) Tiến hành một cuộc điều tra để tìm hiểu trách nhiệm cũng như những ai đã hành động một cách hung bạo mang đầy tính cách kỳ thị.
- 3.) Áp dụng biện pháp kỷ luật đối với tất cả những ai đã dính dấp và lợi dụng quyền hạn để hành xử một cách hung bạo đối với dân chúng.
- 4.) Tổ chức một buổi điều trần công khai để điều tra những hành vi hung bạo quá trớn của cảnh sát Milpitas trong quá khứ và hiện tại.

Bản tin báo chí này được phổ biến

chỉ nhằm mục đích bày tỏ những ưu tư của chúng tôi về những hành vi thô bạo của sở Cảnh Sát Milpitas vào ngày 7-6-87. Ủy Ban Việt Mỹ bảo vệ nhân quyền không đứng về phe phái nào trong biến cố tôn giáo tại San Jose.

Danh sách luật sư Hội Viên và tan trợ viên.

Luật sư Đỗ Văn Quang Minh
Luật sư Đoàn Văn Xuyên
Luật sư Nguyễn Công Bình
Luật sư Nguyễn Hữu Thống
Luật sư Nguyễn Duy Tiếp
Luật sư Ann Marie Hurlbut
Luật sư Robert J. Katz
Luật sư John Schroeder
Luật sư Leonard B. Sprinkles
Luật sư Vũ Ngọc Trác
Luật sư Thái Lưu

BẢN SAO KÍNH GỬI :

- Bộ Tư Pháp Hoa Kỳ
- Thống đốc George Deukmejian
- Hội đồng Quản Trị Santa Clara County.
- Ủy Ban Giáo Tế Nhân Sự Santa Clara County.
- Thị trưởng thành phố Milpitas.
- Giám Đốc thành phố Milpitas
- Cảnh sát trưởng Milpitas.

TRÍCH VIỆT NAM NHẬT BÁO
THỨ SAU NGÀY 26 THÁNG 6 NĂM 87

June 25, 1987

Kính gửi : Bà Julie Hatta
Giám Đốc Điều Hành
Hội Luật Gia Á Châu
184 E. Jackson St.
San Jose, CA. 95112

Kính thưa Bà,

Trước hết Cộng Đồng chúng tôi xin thành thật cảm ơn Bà đã lên tiếng đầu tiên và nhanh chóng để phản đối các hành vi man rợ của cảnh sát Milpitas.

Cộng đồng người Việt nói chung và Cộng đồng Công Giáo Việt Nam chúng tôi nói riêng rất ca ngợi hành động can đảm của Bà.

Chúng tôi cũng muốn nhân dịp này xác định với Bà rằng, không bao giờ chúng tôi muốn đưa một cuộc tranh chấp nội bộ, hoàn toàn có tính cách tôn giáo vào bất cứ một mục đích nào khác, như có người đã cố tình có ý xấu đem tin sai lạc đến cho Bà. Đây chỉ là một vấn đề tranh đấu giữa các giáo dân Việt Nam ty nạn chống lại chính sách kỳ thị và hội nhập của Đức Giám Mục DuMaine. Những cảnh tượng cảnh sát và chó săn xâm nhập Thánh Đường, bắt bớ, xua đuổi và đối xử tàn bạo với các giáo dân là một điều xi nhục, không phải cho riêng Đức Giám Mục DuMaine, mà còn cho cả Giáo Hội La Mã nữa. Do đó, không có việc chúng tôi có ý lôi kéo Bà và quý Hội vào cuộc tranh chấp này, bằng chứng là chính Bà vì lương tâm của một con người văn minh, đã tự ý lên tiếng chỉ trích cảnh sát chứ chúng tôi không hề liên lạc với Bà để xin can thiệp.

Thế theo lời yêu cầu của Bà, chúng tôi sẽ cho đăng bản sao lá thư của Bà trong báo Chính Nghĩa số 50, xuất bản ngày 27-6-1987.

Trân trọng kính chào Bà.

Bác sĩ HOÀNG THÔNG

Asian Law Alliance

184 East Jackson Street • San Jose, California 95112-5153
(408) 287-9710

June 22, 1987

Editor
Chinh Nghia
685 Singleton Road
San Jose, CA 95111

Dear Editor:

It has come to our attention that your recent issue of Chinh Nghia (6/13/87) featured a Vietnamese translation of Asian Law Alliance (ALA)'s letter to Milpitas Police Chief James Murray printed on a replica of ALA letterhead stationery.

We were very shocked to see our letter and letterhead reprinted in that manner without notice to or authorization by us. ALA should have been consulted regarding the reproduction of our letter in this manner. At the very minimum, we should have been informed when it was to be published.

Our concern is that such a presentation of ALA's letter is potentially misleading. As we have clarified to various individuals in the community, ALA is raising an issue of civil rights violations committed by the Milpitas Police Department against four Vietnamese individuals upon their arrest. We are not in the position to comment on the police's decision to make the arrest or the police's presence at the church. ALA is not commenting on the dispute among the Vietnamese community regarding the San Jose Catholic Diocese.

We are requesting that you print a copy of this letter in your publication to clarify this matter to your readers. We are also requesting that you consult with us on further dissemination, translations and reproduction of ALA correspondence.

Sincerely,

Julie Hatta
Executive Director

JH:tb

Thờ

Chó Má

=CỤ TÁM=

Hành quân anh đến... nhà thờ,
Dùi cui tàn bạo anh quơ dân lành !
Hư thân quen thói lộng hành,
Vòi rồng, chó trận nhe nanh gầm gừ.
Đứa chui đứa rúc bụi bờ,
Mắt ngang mắt dọc rình mò bắt dân !
Cò chìm, cò nổi đầy sân,
Cóm đục, cóm cái hăm hăm tới lui.
Người ngòm sao giống đười ươi,
Tự do sao giống cái đời man ri ?!
Dân đi xem Lễ, lối về,
Trẻ thơ gào mẹ, nào nề tuổi xanh !

Cha ra, cảnh sát vây quanh,
Khi cho rước lễ, vài anh đứng rình !
Cha mặc áo giáp quanh mình,
Cứ như cái kiểu... nhà binh cứng đờ !
"Sợ dân nổi giận nó phơ,
Phòng phe chống đối... nướng bơ, tái bò" !
Đặt điều bá cáo vòng vo,
Đợi cơn gió bão mà lo bề cảnh !
Dân than, dân khóc mặc tình,
Tham ngôi chánh xứ, rắp ranh đủ trò !
Quay dân như cái... thò lò,
Cha con toa rập, vồ o mang bầu !
Thấy ai, ai thấy cũng rầu,
Chồng con nheo nhóc, âu sầu... mờ coi !
Giáo dân rên đứng, rên ngồi,
Trời ơi chó má, Thiên lôi giáng dùm !

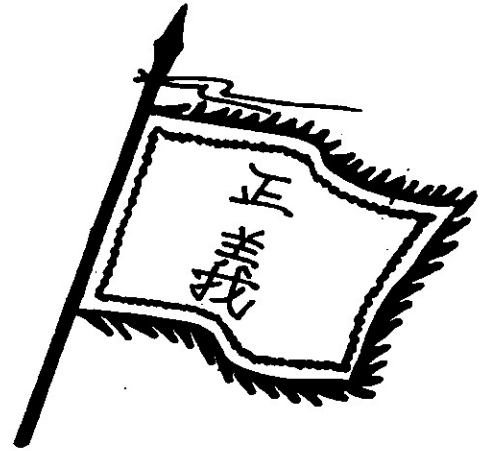
Người ta đâu phải con giun,
Mà dầy mà zéo mà vung kiếm tà ? ***

THỜI KỶ VONG QUỐC

(Trích trong Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU của Tôn Thất Thiệt)

LTS: Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU do sử gia Tôn Thất Thiệt biên soạn và được nhà xuất bản Gió Độc ấn hành năm 3050. Đây là câu chuyện dã sử viết về một vương quốc xa xưa vào cuối thế kỷ thứ 20. Mọi chi tiết trong câu chuyện đều hoàn toàn có tính cách tưởng tượng. Tất cả mọi sự trùng hợp về địa danh, nhân vật và tình tiết đều không nằm trong ý muốn của tác giả.

(Tiếp theo kỳ trước)

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN : MIÊU PHÁ THẠCH TRONG CƠN SỐT.

Tuần lễ từ 14 đến 21 tháng 6 năm Đinh Mão 1987 được gọi là "tuần lễ bướm bướm". Lý do là Triều đình và Doanh Tuấn Giáo trao đổi hòa tặc thư hầu như từng ngày một để xác định lập trường liên quan đến những diễn tiến vừa xảy ra trong các tuần lễ trước đó. Về phía Doanh Tuấn Giáo, hai thủ lĩnh Chân Lý Thái Bình là Giáo học Thiên Trang và Bạc Trang Hán Tử quyết định tiếp tục tham dự cuộc họp ngày 20 tháng 6 của Hòa Giải Bang để chuẩn bị thể tranh đấu mới cho Doanh Tuấn Giáo.

Trong khi ấy, Triều đình tiếp tục dùng bàn hội nghị để che mắt công luận về thiện chí hòa giải, song song với việc cho phép Lộ Dung mở rộng kế hoạch "Vết dầu loang" tại Miêu Phá Thạch. Kế hoạch cũ, địa điểm mới, lần này đèn thờ Sanh Giang của Miêu Phá Thạch trở thành "con dê tế thần" cho chính sách kỳ lạ của Hoàng Đế Thạch Đồ Ma.

Lý do quan trọng đưa đến việc thay đổi địa điểm tế tự, từ đèn thờ Lũy Dẫn Binh về Sanh Giang là do việc chống đối dữ dội của dân bản xứ. Liên tiếp trong hai tuần lễ,

hình ảnh Cảnh bị và khuyến ngao tràn ngập đèn thờ đã khiến cho Quân Trị Bang của đèn thờ Lũy Dẫn Binh thảo sớ lên Triều đình phản đối kịch liệt. Họ yêu cầu Hoàng đế Thạch Đồ Ma cấp tốc tìm địa điểm khác để thực hiện chính sách hỗ trợ Lộ Dung. Cùng lúc ấy, Sở Cảnh Bị Miêu Phá Thạch cũng đề nghị Triều đình nên xét lại việc tế tự vì họ không muốn thấy cảnh rối loạn diễn ra hàng tuần tại một thị trấn nhỏ bé. Tuy nhiên Hoàng đế Thạch Đồ Ma quyết định "thấu cây" trong canh bạc "vết dầu loang". Ông ra lệnh cho vị Tổng trấn của đèn thờ Sanh Giang chuẩn bị mọi sự để đương đầu với nhóm Chân Lý Thái Bình.

Quyết định mở buổi tế tự ngày 21 tháng 6 năm Đinh Mão 1987 đã đưa dân bản xứ của đèn thờ Sanh Giang vào cơn sốt kinh hoàng. Cuối tuần ấy, trong các buổi tế tự của dân bản xứ, vị Tổng trấn đã thông báo cho dân chúng thuộc quyền về quyết định của Triều đình. Tất cả mọi người đều hoang mang lo lắng, linh cảm đến cảnh "tai bay vạ gió" chờ chực đâu đây. Họ không thể làm gì hơn. Hoàng đế Thạch Đồ Ma là người có toàn quyền quyết định, và khi ông đã muốn, dù đúng hay sai, không ai có thể ngăn cản được.

Để chuẩn bị cho cuộc tế vào giờ Thân ngày 21 tháng 6 năm Đinh Mão 1987, Sở Cảnh Bị của Miêu Phá Thạch cho tập hợp quân lính từ sáng sớm. Tất cả các toán quân trực hoặc đang đi phép đều được điều động về đại bản doanh, sẵn sàng lên đường. Cả một lực lượng đông đảo Cảnh Bị của Miêu Phá Thạch, được tăng cường thêm Cảnh Bị của Hồ Sinh, được tái thao duyệt bài học chiến thuật "Chống bạo động". Tất cả Cảnh Bị và khuyến ngao đã vất vả cực nhọc, đổ mồ hôi như tắm, để hoàn hảo thế trận giữa buổi trưa hè nắng gắt. Cùng lúc ấy, họ nhận được lệnh là phải tìm đủ cách để bắt giữ trọn ổ nhóm người chống đối của Doanh Tuấn Giáo.

Để thu thập tin tức, Doanh Tuấn Giáo tung các toán Thám Báo về Miêu Phá Thạch quan sát tình hình và điều nghiên trận địa. Lúc bấy giờ, các đoàn ngựa xe Cảnh bị liên tiếp chuyển quân ò ạt về đền thờ cùng với đoàn xe chở khuyến ngao hung dữ. Cảnh bị cho căng những dây vàng chung quanh phòng xiêm y để giới hạn sự đi lại của những người không có phận sự, đồng thời giữ khoảng cách an toàn cho việc di chuyển của Lộ Dung. Bầu không khí nặng nề ngột ngạt bao trùm cả trong và ngoài đền thờ. Để tránh sự phản kháng của dân chúng, trong đền thờ, bọn Cảnh bị đã mặc quần áo thứ dân đứng rải rác trên các lối đi và gần chánh điện. Thủ hạ Lộ Dung đến sớm, lần lượt kéo vào đền thờ. Chúng nhận được lệnh là phải chỉ điểm cho bằng hết những người chống đối và nhất là tìm cách gây hấn với nhóm Chân Lý Thái Bình để tạo dịp cho Cảnh bị giờ trò bắt bớ. Mọi kế hoạch đã chuẩn bị sẵn sàng. Chiếc bẫy khổng lồ được giăng ra, chờ đón đoàn người của Doanh Tuấn Giáo.

Vỏ quít dày có móng tay nhọn. Tin tức của quân Thám báo tiếp tục gửi về càng lúc càng dồn dập. Những thủ lĩnh của Chân Lý Thái Bình liên tiếp phân tích tình hình và sửa đổi kế hoạch cho kịp những biến

chuyển. Cuộc điều quân về đền thờ Sanh Giang được bàn thảo cặn kẽ, tỉ mỉ và tường tận. Toàn thể nghĩa quân và dân chúng thuộc Chân Lý Thái Bình nai nịt sẵn sàng, ngựa xe tươm tất cho cuộc di quân rầm rộ về Miêu Phá Thạch. Tại một địa điểm bí mật cách đó không xa, các thủ lĩnh của Doanh Tuấn Giáo xếp tám họa đồ của đền thờ Sanh Giang lại, và ra quyết định cuối cùng có tầm mức thật quan trọng về chiến lược.

Quyết định quan trọng đó là hủy bỏ cuộc di quân về đền thờ Sanh Giang. Và chiếc bẫy khổng lồ của Triều đình cố tình giăng ra, không có dịp để sập xuống.

Tục truyền rằng chiều hôm ấy, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma và Tế Tướng Xú Uế Văn hủy bỏ các cuộc vui cuối tuần để theo dõi tình hình buổi tế tự tại đền thờ Sanh Giang ở Miêu Phá Thạch. Hai nhà lãnh đạo Thiên Giáo cao cấp nhất của Hồ Sinh gương mặt thật nghiêm trọng, ngồi chung quanh chiếc bàn tròn trên có mô hình của đền thờ Sanh Giang. Trước mặt các ông là quan Tổng Binh của Triều đình và một võ quan của Sở Cảnh bị Miêu Phá Thạch được biệt phái từ sáng sớm để phúc trình đầy đủ về kế hoạch điều quân của họ. Đối với Hoàng đế Thạch Đỗ Ma, cuộc tế ở đền thờ Sanh Giang hôm ấy như là một ván bài quyết định. Tất cả kế hoạch thuê mướn Cảnh bị và khuyến ngao đã được ông nghiên cứu tường tận, thảo luận cặn kẽ với các võ quan Thiên Giáo thân cận và các võ quan Cảnh bị của Miêu Phá Thạch. Chính vì tầm mức quan trọng của nó mà Hoàng đế Thạch Đỗ Ma đã ra lệnh cho quan Tổng Binh phải thiết lập một mô hình thật vĩ đại, vẽ một bức họa đồ to bằng nửa căn nhà, trên đó có đầy đủ chi tiết của đền thờ. Ông rất cay cú về những lần thất bại trước đây của Tổng trấn Lộ Dung trong kế hoạch "vết dầu loang" do ông chủ xướng. Trong những lần ấy, nhóm Chân Lý Thái Bình đã mang quân tràn ngập đền thờ, la ó tẩy chay Lộ Dung và làm cho đám thủ

hạ Lộ Dung khiếp sợ. Hai tuần trước đó, ông đã ra lệnh cho Cảnh bị dùng khuyến ngao tấn công những người chống đối tại đền thờ Lũy Dẫn Bình. Kết quả cuộc tế tự được diễn tiến từ đầu đến cuối nhưng áp lực của Doanh Tuấn Giáo vẫn tiếp tục đè nặng. Lần này ông quyết định dốc toàn lực, bỏ thêm tiền thuê mướn Cảnh bị nhiều hơn nữa với mục đích tảo thanh càn quét, vây bắt trọn ổ tất cả dân chống đối.

Sau lưng quan Tổng Binh là bức họa đồ của Đền thờ Sanh Giang của Miêu Pháp Thạch. Trước mặt ông, trên chiếc bàn tròn là mô hình của đền thờ được làm bằng giấy bồi cứng xinh xắn với những chi tiết tỉ mỉ như cổng chánh, cổng phụ, tháp chuông, phòng xiêm y, dinh Tổng trấn... Chung quanh đền thờ là khoảng đất rộng dùng làm nơi cột chiến mã và bãi đậu xe cộ của dân chúng. Sống động hơn hết là những hình nhân của các phe có mặt tại đền thờ. Gần cổng chánh ra vào là nhóm hình nhân tượng trưng cho phe Chân Lý Thái Bình được nắn bằng đất sét, trên tay mọi người có cầm một thanh gươm trông giống như "Công Lý kiếm". Nhóm hình nhân này đang trong tư thế tiến vào sân đền thờ theo sau một lá cờ có thêu 3 đại tự "Doanh Tuấn Giáo".

Gần cuối đền thờ là nhóm hình nhân tượng trưng cho thú hạ Lộ Dung. Đám hình nhân này được làm bằng rơm khô, trông giống những thằng bù nhìn mà dân quê vẫn thường dựng lên bên cạnh các ruộng lúa để đuổi chim chóc. Những hình nhân này vì được làm bằng rơm khô nên hơi cẩu thả, trông rất sơ sài, có đứa thiếu đầu, thiếu tai, thiếu mắt, thiếu tay chân... Đa số lại không có cốt cứng bên trong nên hình nhân phe Lộ Dung không thể đứng thẳng như những hình nhân khác. Lưng của chúng hơi cong, có đứa quá yếu, ngã hẳn người về đằng trước, trông xa xa giống mấy con chó đang gặm xương.

Dàn hàng ngang trước phòng xiêm y và chung quanh lối lên chánh điện là đám hình

nhân Cảnh bị. Hoàng đế Thạch Đồ Ma vẫn có cảm tình đặc biệt với quân Cảnh bị vì ông thường quan niệm việc cai trị một vương quốc phải nhờ đến sức mạnh của vũ lực mới được hữu hiệu. Ông sai quan Tổng Binh cho đúc những hình nhân Cảnh bị bằng đồng đen với mũ sắt, y giáp và gươm giáo sừng đạn đầy đủ. Gương mặt của những hình nhân Cảnh bị được điêu khắc tỉ mỉ cho thấy sự lạnh lùng pha lẫn chút tàn nhẫn, hung ác.

Tuy nhiên, cả 3 tốp hình nhân trở thành con số không to tướng bên cạnh những con chó săn của Cảnh Bị. Hoàng đế Thạch Đồ Ma là người rất yêu thích súc vật, nhất là chó. Đặc biệt là loại chó săn, giống khuyến ngao hữu dụng trong các cuộc đàn áp dân dấy loạn. Đối với ông, thú vật không bao giờ biết chống đối, nhất là loại chó luôn luôn trung thành với những mệnh lệnh của ông. Vì sự quý mến đặc biệt này nên ông đã ra lệnh cho quan Tổng Binh phải đúc 10 con chó bằng vàng ròng cho mô hình ngày hôm ấy. Người thợ đúc tượng quả là một tay điêu luyện đã làm hài lòng Hoàng đế Thạch Đồ Ma. Màu vàng lóng lánh tỏa ra từ chất kim loại quý giá, phô bày tỉ mỉ những sợi lông láng mượt của đàn chó săn. Mồm chúng há rộng, lờm chờm hai hàm răng nhọn hoắt, có tí sơn đỏ giả máu, đã làm cho Hoàng đế Thạch Đồ Ma say sưa, ngắm nghía không chớp mắt. Chốc chốc ông lại nhẹ nhàng bệ một chú chó bằng vàng lên lòng, mân mê ôm ấp như báu vật.

Quan Tổng Binh thao thao bất tuyệt, thuyết trình kế hoạch bao vây, càn quét và hốt trọn ổ nhóm Chân Lý Thái Bình. Thay vì dùng cây gậy gỗ để làm gậy thuyết trình như thường lệ, quan Tổng binh hôm ấy lại rút ngay thanh gươm lệnh để làm gậy thuyết trình cho thêm phần long trọng. Thanh gươm trên tay ông loang loáng, chỉ tới chỉ lui, tiếng nói vững chắc, mạnh mẽ khiến Hoàng đế Thạch Đồ Ma và Tế Tướng Xú Uế Vân say sưa theo dõi không biết mệt.

Cả hai vị lãnh đạo Thiên Giáo của Hồ Sinh vừa chăm chú theo dõi, vừa tưởng tượng đến cảnh hàng ngàn dân chống đối bị đóng gông, sắp hàng một làm lui đi vào xà lim tối tăm. Và rồi Tổng trấn Lộ Dung sẽ thênh thang dẫn quân về Doanh Tuấn Giáo, mở yến tiệc khao quân, rước ông vào thành để làm lễ tế Trời đất. Ôi ngày vui chỉ còn trong gang tấc, cảm thấy ngày đại thắng lớn vốn đâu đây.

Cuộc thuyết trình chấm dứt, tất cả mọi người đều nôn nao chờ đợi tin tức từ Đền thờ. Lúc bảy giờ là cuối giờ Dậu, trời bên ngoài đã gần tắt nắng. Con đường đá trước cửa hoàng cung dẫn về hướng Miêu Pháp Thạch hoang vắng, không một bóng người, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma bắt đầu sốt ruột, ông đứng lên đi đi lại lại, chốc chốc lại vén rèm nhìn ra cửa. Càng lúc gương mặt ông càng trở nên đăm chiêu, sau đó bắt đầu đỏ rần, cau có. Thình thoảng ông lại lăm lăm bấm điều gì trong cổ họng. Bất chợt có tiếng hét to từ vọng gác ở cuối sân :

- "Có bóng người sắp đến !".

Tất cả mọi người trong phòng đều xô lẫn nhau chạy ào ra cổng. Hoàng đế Thạch Đỗ Ma quên cả ấn tín, chạy chân không ra ngoài, ngóng cổ nhìn ra xa. Bóng người đang cưỡi ngựa không có vẻ gì hối hả, chậm chạp từ từ, để ngựa đi từng bước một. Hoàng đế Thạch Đỗ Ma thoảng trông thấy bộ áo thuộc quân lính Triều đình của người kỵ mã, cau sồn vì sự chậm chạp của hắn. Ông quát tháo âm ỹ :

- Các người xem có chương mắt không. Cả Triều đình ai cũng sốt ruột chờ đợi từ chiều đến giờ, thế mà nó cứ đong đa đong đánh như thế kia. Thử hỏi có đáng chém đầu không ?

Tể Tướng Xú Uế Văn ra vẻ hiểu chuyện :

- Tâu Bệ hạ, bình thường thì quân lính của ta rất nhanh nhẹn. Hôm nay có nhẽ tên này phải tiếp tay với bọn Cảnh Bị để trói tất cả bọn Chân Lý Thái Bình thành ra hắn quá mệt mỏi nên không đủ sức về nhanh

được chăng !

Hoàng đế Thạch Đỗ Ma cảm thấy viên Tế tướng có phần đúng, đổi ngay nét mặt. Ông lại còn hớn hờ quay sang bảo Xú Uế Văn :

- Tế tướng có dám đánh cuộc với Ta là hôm nay, ít nhất chúng ta cũng bắt được khoảng 500 tên phiến loạn không ?

Tể tướng Xú Uế Văn nở nụ cười nham hiểm, đưa tay gãi đầu :

- Tâu Bệ hạ ! Nếu Bệ hạ cho phép, hạ thần chẳng dám chối từ. Trông tên quân mệt mỏi như thế kia, lại còn đưa tin về trẻ như thế này thì theo ý hạ thần, hôm nay có ít nhất 2000 tên Chân Lý Thái Bình đã bị đóng gông rồi !

Nói đến đây, tên quân cũng vừa xuống ngựa. Hắn chưa kịp phủ phục thì Hoàng đế Thạch Đỗ Ma đã nhào đến, vồn vã hỏi tới tấp :

- Sao ? Chúng nó bây giờ đang bị nhốt ở đâu ?

Khuôn mặt mệt mỏi của tên lính thoảng về ngơ ngác. Nghe câu hỏi của Hoàng đế Thạch Đỗ Ma, hắn ấp úng :

- Dạ... dạ... Ai bị nhốt ?

Tể tướng Xú Uế Văn nóng như hổ, hét to:

- Đồ ngu ! Thì bọn Chân Lý Thái Bình chớ còn ai vào đây nữa. Bắt được bao nhiêu tên và nhốt ở đâu bây giờ. Nói nhanh lên.

Tên lính lác đầu, thông thả :

- Dạ không có ai bị bắt cả.

Hoàng đế Thạch Đỗ Ma không dần được nữa, ông lao tới sát người tên lính, nắm chặt cổ áo anh ta, xoáy mạnh gần nghẹt thở :

- Mà y bảo sao ? Không bắt được đứa nào à ? Thế bọn Cảnh Bị và chúng mày đi đâu cả mà không đứa nào bị bắt ?

- Dạ chúng con đợi cả ngày mà không có đứa nào đến thì bắt ai bây giờ.

Hoàng đế Thạch Đỗ Ma chỉ nghe kịp đến đấy. Cả bầu trời quay cuồng như chong chóng. Một màu đen kéo ngang mắt ông, cả một niềm hy vọng lớn lao vỡ tan tành theo mây khói. Hai chân bủn rủn, ông quy xuống

nền đất. Tế tướng Xú Uế Vân ra lệnh cho tên lính với quan Ngự Y vào cấp cứu. Sau khi thoa, bóp, bôi mũi bằng cả chục chai dầu nóng và giặt tóc mai gần rách thái dương, Hoàng đế Thạch Đổ Ma mới chịu hồi tỉnh. Câu hỏi thều thào đầu tiên của ông với Tế tướng Xú Uế Vân :

- Nay Tế tướng, thế chiều nay mình tổn kém tất cả bao nhiêu cho Cảnh bị và chó săn ? Chả nhẽ chiếc bẫy to lớn như thế được giăng ra chỉ để bắt ruồi à ?

Sực nhớ ra điều gì, ông nói to :

- À mà lúc này Tế tướng đánh cuộc thua Ta đấy nhé. Mai mang tiền thua cuộc vào nộp cho Ta để Ta còn dùng vào dịp khác. Chớ có quên.

Nói xong ông lại tiếp tục thiếp vào cơn mê mệt. Trong giấc mơ, ông thấy hình ảnh đoàn quân của Doanh Tuấn Giáo khi tỏ khi mờ, chấp chờn, lúc ẩn lúc hiện như đoàn quân ma... Sáng hôm sau, khi vừa mở mắt sau một đêm dài mệt mỏi đầy ác mộng, Hoàng đế Thạch Đổ Ma nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ dưới sân. Ông hất hàm như muốn hỏi tên quân thị vệ. Tên quân thị vệ cho biết là Tổng trấn Lộ Dung cùng thủ hạ

của ông vừa trình một tờ sớ quan trọng. Hoàng đế Thạch Đổ Ma nhìn lên án thư, bất gặp tờ sớ được đặt ngay ngắn. Phía dưới là dấu triện đỏ choét của Lộ Dung, dấu triện mà ông đã tặng cho viên Tổng trấn Doanh Tuấn Giáo hôm lễ Trao Gươm hải hùng tại đền thờ Đổng Tâm. Ông cầm tờ sớ liếc nhanh phần cuối :

"Nhờ công lao của chúng mà bọn Chân Lý Thái Bình đã không dám xuất đầu lộ diện trong buổi tế ngày 21 tháng 6 năm Đinh Mão 1987. Công lao này, chúng con suốt đời ghi tạc không hề quên. Tuy nhiên, để nói lên tấm lòng biết ơn của chúng con, chúng con khẩn xin Bệ hạ cho đúc tượng của chúng, đặt giữa công trường chánh của Hồ Sinh, để mỗi lần đi ngang đấy, chúng con có dịp ngưỡng mộ những anh hùng của vương quốc chúng ta".

Tục truyền rằng, vài ngày sau đó, tượng chó săn bằng vàng ròng được đúc cấp tốc và được đặt trên bệ đá cẩm thạch ở giữa công trường chánh của thủ phủ Hồ Sinh. Và Triều đình cất quân ra canh gác... tượng chó vàng rất kính cẩn và nghiêm ngặt.

(còn tiếp)

MIỆNG NGƯỜI SANG

CÓ GANG CÓ THÉP

Trong bài thuyết giảng... hực ngày biểu dương lực lượng 9 tháng 8 năm Bính Dần 1986, Quản giáo trưởng Xà Đầu dự định tuyên bố :

- Thượng bất chính, hạ tác loạn...

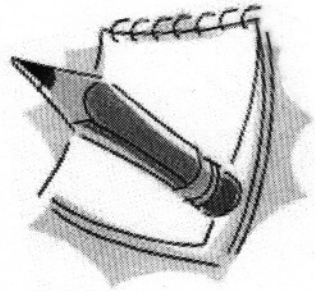
PHẦN BỔ TÚC : Từ đấy về sau, mỗi lần trông thấy Quản giáo trưởng là dân chúng lại nổi lên làm loạn.

Một ngày kia, Lộ Dung hỏi Giáo học Thiên Trang và Bạc Trang Hán tử một câu rất... thừa :

- Các người có chấp nhận ta là Tổng trấn của các người không ?

PHẦN BỔ TÚC : (Không một sự gia nào dám ghi lại câu trả lời của hai thủ lãnh Doanh Tuấn Giáo. Thời bấy giờ hình phạt cho những người nói tục là "cắt lưỡi", hình phạt cho những người viết câu tục là "chặt tay"). Chỉ nghe loáng thoáng :

- (Bỏ bớt hai chữ)... hỏi hoài, dai như... giẻ rách.

Kính thưa quý độc giả,

Kể từ sau số báo 50 này, tuần báo Chính Nghĩa sẽ được thay đổi toàn diện, từ hình thức đến nội dung, để có thể phát hành rộng rãi và sống tự lập về phương diện tài chánh, do việc nhận quảng cáo. Tuy nhiên, sứ mạng của Chính Nghĩa không thay đổi. Đó là tiếp tục loan tin và hỗ trợ Cộng Đồng giáo dân tại San Jose đạt được hai thỉnh nguyện:

- Thành lập Giáo Xứ Việt Nam tại San Jose,
- Chấm dứt vai trò Chánh xứ Họ Đạo của LM. Lưu Đình Dương.

Tất cả những bài vở liên quan đến cuộc tranh đấu lịch sử của giáo dân San Jose sẽ được chúng tôi tiếp tục lưu trữ trên mạng Saigon Echo để làm tài liệu cho các sử gia nghiên cứu sau này.

Xin quý vị nhớ tìm đọc.